

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑

วันเสาร์ที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ดิฉันมีผู้มาชุกมาประชุม ๗๕ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่อง ทิศแจงให้บทประชุมทราบ เฉพาะประชุมใหม่ ระเบียบวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อไม่มผู้ใดทักท้วงถ้อยจากประชุม ขณุมติรับรองรายงานการประชุม ระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งถาม กระทั่งแรกเรื่องภาษการชื่อนาตาดของทานผู้มเกียรติแห่งจังหวัดสมุทรสงคราม ถามกระทรวงการคลัง

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ผมขอเสนอญัตติได้ ขอเปิดย่นเอาชนพจารณาถอน

ประธานสภาผู้แทน : ญัตติของท่านมีระเบียบ ข้าพเจ้าได้รับแต่จกพจารณาไม่ไ้

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ค่อนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้
๑. เวชานบรรดาผู้ทำนาตาดโคมต นาคาตมพระรำถ ชนเป็น
คตตำทกรรมในบำนก้างเสชญกบพนแพง บบนาตาดแพง ภาษอากาศ
อื่น ๆ กตของเศย คาครองชพกตั้งมาก ข้าผู้ทำนาตาดขายอียงยาชน

น เป็นอัตราค่าแต่เก็บเงินได้ทั้งสิ้นเป็นจำนวนไม่น้อย เงินรายได้คงได้ใน
งบประมาณ ๒๕๕๒ แต่ จังยังไม่ทางจะเลิกได้ในบั้น

นายช้อน อ้าพล (สมุทรสกราม) : ความที่ทางรัฐมนตรี
ช่วยว่าการคงถามผู้ขายยอมมีการเสียเปรียบผู้ซื้อเป็นธรรมดา เช่นเขาเขา
ไม่เลย แต่ผู้ขายไม่ยอมเสียให้แก่ผู้ซื้อแล้ว ผู้ซื้อก็ไม่ซื้อ เพราะว่า
อำนาจการซื้อเขาไปขายนั้น ข้านาจ้อยแก่คนต่างดาว ดังที่ปรากฏอยู่
มากมายแล้ว ทางรัฐมนตรีคงเองไม่ได้เข้าไปติดต่อกับโดยใกล้ชิด คือ
ถ้าหากว่าไม่ยอมเสียภาษการชื่อนาคาดแทนผู้ซื้อแล้ว เขาก็จะไม่ซื้อ หาก
จะเอาภาษการชื่อนาคาดนั้นมาบวกเขา ในนาคาดที่จะขายแก่ผู้ซื้อ เขาก็ไม่ซื้อ
เพราะว่าแพงไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงอยากที่จะเรียนให้ทราบว่าการ
ชื่อนาคาดที่ผู้เสียขายให้มัน ไม่ใช่เสียตรงผู้รับชื่อนาคาดฝ่ายเดียวต้องเสีย
เบียดรายทางให้แก่ภาษเถื่อนอีกมากมายนัก ถ้าหากว่าท่านจะต้องไปสืบ
จากจังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัด สมุทรสาคร แล้ว ท่านจะทราบค
ระหว่งรายทางได้เสียภาษแก่เจ้าพนักงานเก็บภาษเถื่อน เป็นต้นว่าระหว่งมา
มราคาตยี่ ๕๐๐ บบ เขาคิดเก็บภาษให้แก่รัฐบาล ๓๐๐ บบ และที่
เหลือออก ๓๐๐ บบบน เรียกเอาตามความพอใจ บบละ ๕๐ สต. บาง
บบละหนึ่งบาทบ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าเก็บภาษีไปอย่างนั้น รายได้ก็
ไม่ได้เข้ารัฐบาล ไปได้กับเอกชน จึงขอยกจะให้รัฐบาลเลิกเก็บภาษนี้เสีย

ประธานสภาผู้แทน : คือจะคงชัก ไม่ใช่เป็นเวลาที่มันชัก
จะให้ความคิดความเห็นแก่รัฐบาล ไม่ใช่เป็นเวลาที่ชอรับของรัฐบาล เป็น
เวลาที่ตามแต่ชักรัฐบาล ในเวลานั้นท่านจะชักด้วยอย่างไรชักก็ชัก

นายช้อน อ้าพล (สมุทรสกราม) : ทชะพเจ้ากต่างเมื่อน
ก็พอจะเล่าเหตุผลให้ฟังว่าเป็นเพราะอะไร

ประธานสภาผู้แทน : ถูกแล้ว เหตุผลของท่าน แต่ขอให้

ก็ไม่ได้เก็บ และตั้งแต่ปี ๒๔๗๒ จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่
 มีการทวงตงอย่างไรจากสภา และในปี ๒๔๗๘ ก็ได้ออกกฎหมายรวม
 อยู่ในประมวลกฎหมายการค้าขายแล้ว แต่อย่างไรก็ดี ภาษาการค้า
 นี้ไม่ได้เก็บเฉพาะภาษาคาดททาภายในประเทศเท่านั้น แต่เก็บภาษาคาดททา
 จากต่างประเทศด้วย ที่จะให้รับรองว่าจะเก็บหรือไม่รับรองไม่ได้
 สำหรับในปี ๒๔๗๒ ได้ตั้งงบประมาณไปแล้ว แต่ในปีต่อไปรัฐบาลจะ
 พิจารณาว่าสมควรจะเก็บได้หรือไม่

นายช้อน อ่ำพล (สมุทรสงคราม); ข้าพเจ้าขอชี้รัฐบาล
 ออกว่า ตามที่ทางรัฐมนตรีคงบอกมาภาษาการค้าที่เราได้เก็บจาก
 ภาษาคาดททาจากต่างประเทศด้วย จะเก็บได้อย่างไรเพราะเมื่อเร็วๆ นี้รัฐบาล
 ก้อออกกฎหมายห้ามส่งภาษาคาดเข้าประเทศ ออกประกาศหนึ่ง ข้าจะเก็บ
 ภาษาภาษาคาดข้าพเจ้าก็ไม่ว่า แต่ควรจะเก็บเฉพาะเราเท่านั้น ส่วน
 การขอภาษาคาดภายในประเทศไม่ควรจะเก็บ และออกประกาศหนึ่ง ถ้า
 เก็บเก็บก็ไม่กระทบกระเทือนงบประมาณ เพราะเราเก็บมาจากภาษา
 อื่น ๆ ได้ก็ เช่นภาษา ในการนรมย์ เช่นภาพยนตร์ซึ่งเวลานั้นเป็นเรอ
 ฟิม์เพื่อย และเบนต้นเหตุให้เงินเพื่อ ข้าพเจ้าเห็นจากรัฐบาลควรจะเก็บ
 ภาษาเช่นนั้นแทนภาษาคาดจะดีกว่าเพื่อแก่เงินเพื่อยด้วย ข้าพเจ้าขอเรียน
 ถ้ามจากรัฐบาลจะเก็บภาษาคาด ตามที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมานจะ
 ได้หรือไม่ เพราะถ้าเพื่อเป็นการช่วยเหลือราษฎรที่ภาษาคาด ซึ่งต้อง
 เสียภาษอะไรก็หลายอย่าง แม้บังคับต้องเสียภาษ ข้าพเจ้าจึงขอถาม
 รัฐบาลจะช่วยเหลือราษฎรที่ภาษาคาด แต่รัฐบาล ก็ควร เก็บภาษ
 ภาษาคาด เพราะฉะนั้นเพื่อให้รัฐบาลได้ขอความช่วยเหลือจากผู้ศึกษา
 ภาษาคาดด้วยนเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนถามจากรัฐบาลจะรักษาภาษา

สุดท้ายให้ไว้ในกรณีหรือไม่ แต่ที่ท่านบอกจากภาษาชนภาษาชน ไม่น่าจะ
ตกต้อง.....

ประธานสภาผู้แทน : คำตอบมันคนเดียวแล้วท่านก็อภิปรายตลอด
เวลา แต่มาขอความกรุณาว่ารัฐบาลในที่ประชุมสภา สมาชิกไม่มีหน้าที่
ขอความกรุณาว่ารัฐบาล จะผูกมัดรัฐบาลอย่างไรก็ไม่ได้ เพราะมีหน้าที่
ควบคุมในสภา

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : ขอขอบคุณท่าน
ประธานฯ ที่ห่วงมาว่ารัฐบาลไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอชี้แจงคนเดียว
ว่าจะเลิกได้หรือไม่ แต่จะรักษาจากจาดัดยหรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
การคลัง : รัฐบาลนี้รักษาจากจาดัดยเสมอ กฎหมายภาษ่น้ำตาลออก
สมัยนั้น ปี พ.ศ. ๒๔๗๕ แต่ตามหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบไม่ได้ระบุว่า
เก็บเฉพาะมีหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ผมได้เรียนแล้วว่าคงได้พิจารณาต่อไป
ในการปรับปรุงภาษีอากรต่าง ๆ จะเห็นสมควรยกเลิกหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้อตามต่อไปเรื่องการทำน้ายาคับไฟ
ของท่านผู้มั่งเกียรติดสมุทรสงคราม ตามนายกรัฐมนตรี

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอให้ท่านประธานฯ
เอาญัตติของข้าพเจ้าขึ้นมาพิจารณาในที่ประชุมนี้ ข้าพเจ้าได้เสนอญัตติเพื่อ
ให้นำขึ้นพิจารณา เพราะข้อบังคับข้อที่ ๑๗ ให้ข้าพเจ้าทำได้

ประธานสภาผู้แทน : ท่านนั่งก่อน ญัตติของท่านข้าพเจ้าได้บอก
ไปแล้วว่าเป็นการผิดระเบียบข้าพเจ้าไม่ดำเนินการจะนำขึ้นมาได้

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ถ้าผิดระเบียบอย่างไรแต่
ขอให้ท่านประธานฯ ชี้แจง ข้อบังคับขอมให้ข้าพเจ้าทำได้ เมื่อเกิดระเบียบ
ว่าผิดข้อบังคับขอให้ปรึกษาที่ประชุม ที่ประชุมเป็นใหญ่ยิ่งกว่าท่านประธานฯ
ท่านประธานฯ จะแจ้งการอย่างไรก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าไม่ได้ทำโดยพดการเคยสักครั้ง ตั้งแต่เป็นมา ก็ใคร่จะไปแต่คิดว่ามีระเบียบจะนำมาวินิจฉัยได้อย่างไร ท่านจะต้องปฏิบัติให้ถูกระเบียบเสียก่อน แล้วการปฏิบัติให้ถูกระเบียบเป็นเรื่องที่พูดกันข้างนอกที่ประชุม ไม่ใช่ในที่ประชุม เพราะฉะนั้นเจ้าของญัตติพูดไม่ได้

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ค่อนถามนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยปรากฏว่าไฟไหม้ชุกเหลือเกิน ยิ่งเหตุให้เกิดความเสียหายในทรัพย์สินของชาติและประชาชนเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามท่านนายกรัฐมนตรีว่า

๑. ทางคณะรัฐมนตรีได้ เคยดำริ ที่จะออกกฎหมาย บังคับให้โรงงานมีน้ำยาดับไฟไว้ประจำโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของเอกชนบ้างหรือไม่

๒. ทางคณะรัฐมนตรีได้คิดที่จะให้กรมวิทยาศาสตร์ทหารเรือ กรมวิทยาศาสตร์พลเรือนประชุมกันที่จะพิจารณาการทำน้ำยาดับไฟ ดังที่ข้าพเจ้าเคยขอร้องเมื่อคราวตั้งกระทู้ ถามเรื่องเพลิงไหม้นั้นบ้างหรือไม่

๓. ขอทราบว่าการมวิทยาคาสตร์ในประเทศไทยนี้จะสามารถทำน้ำยาดับไฟได้หรือไม่ แม้อาจคุณภาพจะสู้ของต่างประเทศมิได้ก็ตาม

๔. ถ้าหากรัฐบาลไม่คิดว่าจะทำ ขอถามว่าเพราะอะไรจึงไม่ทำ ถ้าหากเป็นเพราะนักวิทยาศาสตร์ของเราไม่สามารถ จะหานักวิทยาศาสตร์ต่างประเทศมาทำจะไม่ได้บ้างหรือไม่

นายเชมชาติ บุญยรัตนพันธ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบกระทู้ถามของท่าน ผู้แทนดังนี้

๑. ทางราชการก็มีความคิดอยู่ว่า อยากจะให้มีการบังคับให้โรงงานต่าง ๆ ของเอกชนมีน้ำยาดับเพลิงตามโรงงาน โดยแก้ไขพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๔๘๒ อยู่แล้ว ซึ่งในขณะนั้นกำลังดำเนินการอยู่ แต่อย่างไร

กัณฑ์ ในขณะนั้นทางราชการอยากจะออกพระราชกฤษฎีกา ๒๔๗๗ ซึ่งออกโดย
ราชสวามีอำนาจพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๔๗๒ ใ้บังคับแก่โรงงานทุก
ชนิดในท้องที่จังหวัดพระนครและธนบุรี และท่านผู้ที่โดนห้ามไม่ให้ปลูกสร้าง
โรงงานซึ่งไม่ประกอบด้วยการทนไฟกรวมอยู่ด้วย สำหรับโรงงานปลูกสร้าง
อยู่แล้ว ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าโรงงานใดหลังคามุงด้วยจากซึ่ง
เห็นว่าเกิดอัคคีภัยถึงให้เจ้าของโรงงานเปลี่ยนเสีย และนอกจากนั้น
พระราชบัญญัติเทศบาลซึ่งออกใช้เมื่อปี ๒๔๗๓ ใ้บังคับอยู่แล้ว

ในข้อ ๒ ที่ถามว่า ทางคณะรัฐมนตรีได้คิดที่จะให้กรมวิทยาศาสตร์
ทหารเรือหรือ กรมวิทยาศาสตร์พลเรือนประชุมกัน ที่จะพิจารณา การทำน้ายา
ดับไฟ ในเรื่องนี้เป็นเรื่องของการเทคนิคซึ่งรัฐบาลกำลังคิดอยู่เหมือนกัน

สำหรับข้อ ๓ นั้น ที่ขอทราบว่าการกรมวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยจะ
สามารถทำน้ายาดับไฟได้หรือไม่ แม้ว่าคุณภาพจะสู้ของต่างประเทศมิได้
ก็ตาม สำหรับในข้อนี้ทราบว่าการกรมวิทยาศาสตร์ก็สามารถทำน้ายาดับไฟได้
โดยมีคุณภาพที่เทียบของต่างประเทศเหมือนกัน

ข้อ ๔ ที่ว่าถ้าหากว่ารัฐบาลไม่คิดว่าจะทำ ขอถามว่าเพราะอะไร
จึงไม่ทำ หรือหากเป็นเพราะนักวิทยาศาสตร์ของเราไม่สามารถ จะหานัก
วิทยาศาสตร์ต่างประเทศมาทำไม่ได้บ้างหรือไม่ ในเรื่องรัฐบาลจะทำ
หรือไม่ทำน้ายาดับไฟนั้นเกี่ยวข้องด้วยการเงินอย่างหนึ่ง เนื่องจากเงินงบประมาณ
ไม่มีสำหรับประเภทให้รัฐบาลมาทำในเรื่องน้ายาดับไฟ แต่อย่างไรก็ดี การ
ทำน้ายาดับไฟถ้ามีประโยชน์รัฐบาลก็ไม่ขัดข้องที่จะทำ หรือถ้าไม่ทำก็จะให้
คนอื่นทำเพื่อใช้ในการดับไฟ

นายช่ออัน อัมพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าขอซักรัฐบาล
ว่า ที่ท่านอ้างว่าไม่มั่งบประมาณที่จะทำ ก็เพราะเหตุว่าท่านยังไม่เคยตั้งบ
ประมาณเข้ามาในสภาจนเลย ในเรื่องทำน้ายาดับไฟ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ

ถามว่า ถ้าไม่ต่อไปท่านจะของงบประมาณเข้ามาในสถานที่หรือไม่ ข้าพเจ้า
 ขอถามอย่างนี้ แล้วก็ในการที่จะทำน้ายาคับไฟที่ว้ารัฐบาลเคยคิด ข้าพเจ้า
 รู้สึกพอใจมาก จึงอยากจะทราบอีกทีหนึ่งว่า ถ้ารัฐบาลต่อไปนับตั้งแต่
 บิน รัฐบาลจะดำเนินการหรือไม่ และจะของงบประมาณคือสถานที่หรือไม่
 เพราะว่าน้ายาคับไฟเป็นต้นคานต์ ถ้าหากว่าบังคับใช้ที่พระราชอาณาจักร
 ก็จะเป็นการที่น้าน้ำประปาเป็นอันมาก ยกตัวอย่างการทำน้ำประปา ซึ่ง
 ประกอบด้วยสารส้มและคลอรีน ซึ่งเป็น จำนวน มาก ที่ระดับไฟ แต่ ๓ แห่ง ๆ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถามนี้ทีหนึ่งว่าจะเริ่มทำใหม่ และจะของงบประมาณ
 บินหรือไม่

นายเซมชาติ บณยรัตพันธ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายก
 รัฐมนตรี : ในเรื่องทำน้ายาคับไฟซึ่งท่านต้องการให้รัฐบาลของงบประมาณ
 บิน ในเรื่องนี้ความจริงในเรื่องการดับไฟอยากจะขอเรียนว่า รัฐบาลไม่
 ต้องการให้มีไฟไหม้ เรามีวิธีของกันหลายทาง คือไม่อยากจะพุดถึงน้ายาคับไฟ
 ในขณะนั้นซึ่งกันไม่ให้ข้อนี้เกิดขึ้นเสียก่อน ส่วนน้ายาคับไฟเป็นข้อที่ ๒ ใน
 ขณะรัฐบาลมีคำแนะนำประกาศทั้งหนังสือพิมพ์และวิทยุ ขอให้ประชาชน
 ช่วยกันระมัดระวังรักษาอย่าให้ความประมาท เช่นในการตามไฟ จุดไฟ
 ในการใช้ไฟต่าง ๆ ในเคหสถาน ซึ่งท่านก็ทราบแล้วว่าเราต้องการไม่ให้
 มีข้อนี้เกิดขึ้น ถ้าเกิดขึ้นแล้วกับของกันเป็นข้อหนึ่ง ส่วนในการระงับก
 มีหลายวิธี ซึ่งแบบวิธีที่ไฟเกิดขึ้นแล้วเราก็น้ายาคับ น้ายาคับไฟ
 ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นวิธีที่แก้ไขได้ในขั้นต้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะฉะนั้น
 มันจะเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะของงบประมาณมาสู่สถานที่ เพื่อตั้งโรงงาน
 ทำน้ายาคับไฟนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของสภาผู้แทน ซึ่งเป็น
 ผู้ควบคุมว่า สมควรจะให้รัฐบาลของงบประมาณเพื่อสร้างน้ายาคับไฟ อะไร
 บินหรือไม่ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าในขณะเดียวกันรัฐบาล อาจจะ ทำน้ำประปา

ให้มาก เมื่อเกิดเพลิงไหม้แล้วหารดับไฟให้มาก ๆ เพื่อให้ไฟดับไป นี้
คิดว่าเป็นวิธีแก้ไขและดับเพลิงที่ที่ดีที่สุดที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นที่ถามว่ารัฐบาล
ตำรวจของงบประมาณเพื่อจะสร้างโรงงานหรือทำน้ายาคับไฟหรือไม่ นี่เป็น
ความดำริที่จะร่วมกันกับสภาและสมาชิกด้วยกันว่าประโยชน์ในการนี้ที่จะเอาเงิน
แผ่นดินมาทำเป็นการสมควรหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะตอบยืนยัน
ไปได้ แต่ที่จะทำอย่างหนึ่งรัฐบาลตกลงใจที่จะคิดบ่อนักกันเป็นประการแรก
แต่จะทำในทางที่ให้เกิดผลดีที่สุดที่จะทำได้เป็นประการที่สอง

นายช่ออัน อำพล (สมุทรวงกรม) : ข้าพเจ้าขอชักรัฐบาล
ต่อไปว่าเท่าที่ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายให้รัฐบาล ทำน้ายาคับไฟ ไม่ใช่ ทำเพื่อ
แจก ทำเพื่อขาย เพราะรู้สึกแล้วว่าเรามีพระราชกฤษฎีกาควบคุมให้ทำ
น้ายาคับไฟเป็นประโยชน์อันหนึ่ง ซึ่งจะต้องขายให้แก่พวกที่ถูกบังคับให้ใช้
น้ายาคับไฟ ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งกระทู้ถามให้ทำแจกแต่ให้ทำขาย เพราะฉะนั้น
จึงอยากจะให้ของงบประมาณทำน้ายาคับไฟ ไม่ใช่ต้องการให้กรมวิทยา
ศาสตร์มาดับไฟเอง นี่ข้าพเจ้าไม่ได้ยืนยันว่ารัฐบาลปรารถนาจะให้เพลิง
ไหม้ ข้าพเจ้าดูมานานแล้วในเรื่องนี้ ตั้งแต่สร้างกรงว่ารัฐบาลบ่อนักกัน
การดับไฟต้องบ่อนักกัน และให้มีความกึกก้องแก่ในเรื่องที่เกิดไฟไหม้ นี้
ข้าพเจ้าว่าบ่อนักกันอย่างเดียวในเรื่องบ่อนักกันไม่ให้เกิดไฟไหม้ขึ้น ข้าพเจ้าว่า
บ่อนักกันแต่ต้องแก้แค้นเกิดไฟไหม้ขึ้น ต้องมีด้วย ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้า
มีความมุ่งหมายอยากจะขอทราบจากรัฐบาลว่า ในปีต่อไปรัฐบาลจะคิดอ่าน
เพื่อของงบประมาณให้กรม วิทยาศาสตร์ทำน้ายาคับไฟขาย อย่าง งบประมาณ
โรงเหล้า ทำเหล้าขาย โรงน้ำตาลทำน้ำตาลขาย อย่างนั้นบ้างหรือไม่
จะต้องการใหม่ ถ้าต้องการข้าพเจ้าจะขอรับรองบรรดาพวกสนับสนุนในเรื่องนี้

นายเขมชาติ บุณยรัตนพันธ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายท
รัฐมนตรี : การใดๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แล้ว แม้แต่เป็นการที่ทานณะ
นำให้รัฐบาลทำในเรื่องน้ายาคับไฟ ท่านบอกว่าการพิเศษซึ่งทำเข้ามา

ขายให้แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นเรื่องรัฐบาลจะต้องพิจารณาดูว่า จะเป็นการสมควรและเหมาะสมหรือไม่ เพราะฉะนั้นขอออกอีก ครังหนึ่งว่าเรื่องนี้จะได้ออกพิจารณา และรับไว้เท่านั้น

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อไปเรื่องการประกาศ ภาวะฉุกเฉิน ของท่านผู้มั่งเกี่ยวกับจังหวัดอย่างทอง ตามนายกรัฐมนตร

หลวงอังคณาธิบดี (อ่างทอง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม นายกรัฐมนตรีดังต่อไปนี้

ตามที่นายกรัฐมนตรี ได้ให้สัมภาษณ์ว่าจะ ประกาศ ภาวะฉุกเฉินนั้น เป็นความจริงหรือไม่ อาศัยเหตุผลและ เหตุการณ์ประกอบ ประการใดที่ รัฐบาลจำเป็นต้องประกาศภาวะฉุกเฉินในขณะนี้

นายเชมชาติ บุญรัตนพันธ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทน นายกรัฐมนตรี : ตามกระทู้ถามของท่านนั้น ท่านถามว่าจะประกาศหรือไม่ รัฐบาลได้ประกาศมาแล้วว่า ได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๒ นี้แล้ว ส่วนเหตุผลในการที่ประกาศนั้นก็มียุทธภัยด้วยรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า สถานการณ์ทางการเมืองต่างประเทศที่ใกล้เคียงกับประเทศไทยนั้น ได้มีการจลาจลเกิดขึ้นโดยทั่ว ๆ กัน และเหตุฉุกเฉินได้ลุกลามเข้ามาถึงประเทศไทย จนถึงกับใน บางแห่งรัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต้องใช้กำลังปราบปรามไปบ้างแต่ก็มี เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินทั่วราชอาณาจักร

หลวงอังคณาธิบดี (อ่างทอง) : ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่มาก จึงใคร่ที่จะขอซักถามท่านรัฐมนตรีเพื่อได้โปรดชี้แจงว่า เหตุผลในการที่ทาง รัฐบาลได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินนั้น เนื่องมาจากว่าสถานการณ์ในทางการเมืองต่างประเทศที่ใกล้เคียงก็ได้มีการจลาจลเกิดขึ้นทั่วกัน และเหตุ

คุณเงิน ขอดถามว่า เหตุจากใดในประเทศใกล้เคียงนั้น เกิดขึ้นจากอะไร
 เกิดจากคอมมิวนิสต์หรือคณาเพื่อเอกราช ถ้าเหตุเกิดขึ้นเพราะคณาเพื่อเอ
 กราชแล้ว มันจะถูกลามเข้ามาในเมืองไทยเพื่ออะไร และที่ว่าเหตุการณ์ได้
 ถูกลามเข้ามาในประเทศไทยในบางส่วน ถึงกับต้องใช้กำลังนั้น ท่านหมาย
 ถึงว่า ๔ จังหวัดทางบักซ์ได้ใช้หรือไม่ ถ้าหาก ๔ จังหวัดทางบักซ์ได้แล้ว
 ข้าพเจ้าขอเรียนว่ามันเกิดเหตุมานานแล้ว ทำไมต้องใช้ในขณะนี้ เหตุการณ์
 ได้รุนแรงขึ้นเพียงไหน การที่ใช้กำลังทหารไม่ปราบเพียงเท่านั้น ไม่เป็นการ
 เพียงพอเช่นนั้นหรือ และใครจะขอชักท่านรัฐมนตรีคือไปว่าตามรัฐธรรมนูญ
 แลตั้งการณั้ว่ารัฐบาลนี้ไม่ได้ประกาศภาวะฉุกเฉิน เพื่อเป็นเหตุจกการณั้ หมาย
 ความแคไหน เหตุจกการไม่ใช้เรื่องที่เราพูดกันใช้ใหม่ เป็นเรื่องที่คนกระทำ
 ให้เห็น ท่านรัฐมนตรีผู้ม่เกียรติบางท่านให้สัมภาษณ์ว่า สมาชิกสภาผู้แทน
 บางคนได้โต้แย้งคัดค้านรัฐบาล อย่างรุนแรง จึงเข้าใจว่ามีหัวไปในทางคอม
 มิวนิสต์ และหนังสือพิมพ์บางฉบับก็ได้โฆษณาว่ารัฐบาลอย่างรุนแรง ใคร
 จะขอลามว่าให้สัมภาษณ์ไปนั้นเพื่ออะไร เพื่อจะข้เชิญให้สมาชิกสภาผู้
 แทนค้านรัฐบาลใช้ใหม่ จะมีกรเช่นเซอร์หรือไม่ นี้ข้าพเจ้าข้องใจและ
 ใครจะขอลามว่า การประกาศภาวะฉุกเฉินได้ผลอะไรบ้างตั้งแต่ประกาศมา
 ได้ผลอะไรบ้าง นอกจากจะทำให้ตลาดปั่นป่วน ของขึ้นราคาถึงกับมีชาว
 ไม่เต็มมากระตบหจจริงแท้ก็ไมทราบ ใครจะขอลามว่าได้มีส่วนอะไรใหม่ ได้
 ชาวอินไม่เต็มบ้างใหม่ว่า การประกาศภาวะฉุกเฉินทำให้บางคนว่ารอยชน

อีกข้อหนึ่งก็คือว่าขอประกาศภาวะฉุกเฉิน ถ้มีการจับกุมนักการเมือง
 ๕ คนหลายคน ก็ใครจะขอทราบว่าจะผลในการจับกุมนี้ เกิดจากภาวะ
 ฉุกเฉินใช้ใหม่ และการที่เกิดจับกุมกันเช่นนี้เหตุฐานมีเหตุผล อะไรที่พอ
 จะแจ้งให้ทราบได้บ้างหรือไม่

นายเชมชาติ บุนยรัตพันธ์ รัฐมนตรีสังฆราชการแทนนายก
 รัฐมนตรี : ท่านได้อ่านหลายข้อ ในข้อที่ ๓ ท่านบอกดำที่รัฐบาลประกาศ

สถานการณ์ฉุกเฉินนี้เกิดขึ้นเหตุจากต่างประเทศรอบนอกประเทศไทยมาเป็นเหตุผลประการสำคัญขึ้นหนึ่งว่า เขาเกิดการจลาจลกันขึ้นทั่วไป ที่เกิดขึ้นรัฐบาลนี้ มีทราบว่ามีเกิด เพราะอะไร เพราะ ด้ทธิ คอมมิวนิสต์หรือเพราะอย่างอื่น สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องของต่างประเทศ รัฐบาลจะไปสอดส่องว่าเกิดเพราะอะไร ด้ทธิอะไร รัฐบาลนี้ก็ยังไม่สามารถที่จะชี้แจงได้โดยละเอียดหรือยืนยันได้แน่ชัด แต่ที่รัฐบาลบอกได้โดยแน่ชัดก็คือว่าได้เกิดจลาจลขึ้นในรอบนอกประเทศบ้านเรา และการจลาจลนั้นเกิดการฆ่าฟันกัน การทำให้บ้านเมือง เดือดร้อน พุ่งจ่าย ๆ คด้าย ๆ กับว่า แผ่นดิน ตกเป็นไฟอยู่รอบ ๆ บ้านเรา และการที่ชนชกประเทศเกิดฆ่าฟันกันต้องใช้การปราบปราม เกิดการจลาจลไม่สงบเรียบร้อยนั้น เป็นผลเพียงพอกแล้วที่จะทำให้ประเทศไทยเราต้องระมัดระวังตัวอย่าให้เกิดอย่างเขาได้ การติดต่อระหว่างประเทศกับประเทศเป็นการติดต่อที่อาจทำให้มีการจลาจลต่าง ๆ ถ้าไม่ระวังก็อาจเกิดถูกตามขึ้นได้ การที่รัฐบาลประกาศภาวะฉุกเฉิน เพราะต้องการให้ระมัดระวังตัว เพราะรอบ ๆ บ้านเกิดรบราฆ่าฟัน เป็นการกระทำไม่ประมาทของรัฐบาลนี้ และเป็นการชี้แจงให้ราษฎรมีความรับผิดชอบร่วมกับรัฐบาล ซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าของประเทศร่วมกัน แต่เมื่อราษฎรทราบสาเหตุความจริงเช่นนั้นคงเป็นที่พอใจว่า รัฐบาลได้ แจ้งข้อเท็จจริงให้ทราบและพอกเราควรระวังตัวอย่าให้เป็นอย่างประเทศเพื่อนบ้านรอบ ๆ ที่รบราฆ่าฟันกันจน ต้องใช้กำลังปราบปรามกัน ต้องแตกความสามัคคีกัน ไม่มีความสงบเรียบร้อยรัฐบาลจึงประกาศให้ทราบที่บ้านเราอย่าเอาอย่างเขา นี้เป็นเหตุผลที่รัฐบาลยืนยันว่าที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เพื่อบังคับไม่อย่ากให้ประเทศเราเดือดร้อนเหมือนอย่างประเทศรอบ ๆ นอก

สำหรับข้อ ๒ ท่านถามว่าเมื่อได้ประกาศภาวะฉุกเฉินแล้วนั้น จะเป็นการคุกคามเสรีภาพหรือเป็นการผูกมัดเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ หรือ ของการ

พูดจาอะไรนั้น ความจริงอย่างข้าพเจ้ากราบเรียนแล้วว่า ในการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เพื่อเตือนพวกเราให้ พวกเรามีตระวังตัวว่าอย่าไปรับ เหตุการณ์นั้นมาใช้ในบ้านเรา เรื่องนี้ความจริงก็ไม่เกี่ยวกับเสรีภาพอะไร เมื่อรัฐบาลประกาศแล้วราษฎร ทุกคนก็ทราบว่าบ้านเรามีสถานการณ์ฉุกเฉิน คือการ กระทบทำทุก ๆ อย่างของราษฎร หรือของทุก ๆ คนควร จะเป็นไปในทาง ที่จระจะมิไม่ให้มีการจลาจล เกิดขึ้นในประเทศเรา ในการให้เสรีภาพอะไรต่าง ๆ ก็ทำได้ รัฐบาลนี้ไม่เกี่ยวข้องก็ทำได้ทุกอย่าง แต่ควรกระทำในทางที่จะไม่ให้เกิดการจลาจลหรือการแตกร้างแตกความสามัคคีหรือความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในประเทศ เสรีภาพทุกอย่างของทำนงมี การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไม่เกี่ยวข้องอะไรเลย

ท่านถามอีกประการหนึ่งว่า เมื่อประกาศแล้วตลาดปั่นป่วน การค้าปั่นป่วนหรืออะไรนั้น เท่าที่ทราบมาไม่เห็นอะไร ทั้งราษฎรและพ่อค้าก็รู้สึกว่าเป็นบุญคุณของรัฐบาลนี้เหมือนกัน ที่ได้ประกาศให้ทราบทั่วรอบ ๆ บ้านของเราในเวลานี้กำลังมีความไม่สงบ และพวกเราจะได้ช่วยกันรักษา ความสงบเรียบร้อย และข้าพเจ้าเข้าใจว่าทุก ๆ คน ก็กำลังช่วยกันอยู่ในเรื่องนี้เป็นอย่างดีในการที่จะได้ร่วมมือกับรัฐบาล

สำหรับที่ท่านได้ถามว่า ได้เกิดมีการจับกุมกันขึ้นในอันสองอันนั้น เกี่ยวข้องกับการที่รัฐบาลได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินด้วยหรือเปล่า ความจริงในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่เกี่ยวข้องกับการประกาศนี้เลย หรือจะเกี่ยวข้องจะไม่เป็นการแปลกอะไร เพราะว่า การกระทำดังใดที่เป็น การผิดกฎหมายได้เกิดขึ้นแล้ว แม้ว่าจะไม่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน รัฐบาลนั้นก็ยังคงดำเนินการจับกุม ทั้งนี้เพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นคนละเรื่องกับการที่ได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน

หลวงอังกณารักษ์ (อ่างทอง) : รัฐบาลได้ตอบไม่หมด แต่

ที่ตอบไม่หมดนั้นก็ถือว่ายอมรับ ข้าพเจ้าใคร่จะขอชี้แจงไปอีกว่า ความที่
 ท่านได้บอกว่าจะส่งงานการณในต่างประเทศนั้น ท่านให้ คำตอบไม่ได้ เพราะว่า
 เป็นเรื่องของภายนอกประเทศ ถ้าเช่นนั้นแล้วกระทรวงการต่างประเทศนั้น
 เรามิได้ทำอะไรเจ้า แล้วท่านบอกว่าการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินนั้นเพราะ
 ว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของต่างประเทศรอบ ๆ บ้านเรา ถ้าเช่นนั้น ถ้าเมื่อเรา
 ยังไม่รู้แน่ชัดว่า ต่างประเทศเขาได้เกิดสถานการณ์ จากอะไรแน่แล้ว แล้ว
 เราจะมาตั้งคุมทำไมกันเช่นนั้น ท่านรัฐมนตรีฯ ได้ตอบว่า ไม่เป็น การคัด
 เสร็จภาพของหนังสือพิมพ์นั้น เพราะฉะนั้นที่ท่านรัฐมนตรีได้พูดมานั้นก็ออกจะ
 ชั่วไปไหม เพราะว่าได้พูดเช่นนั้นแล้ว ท่านรัฐมนตรีบอกว่าการจับกุม
 กันเมื่อ ๒-๓ วัน มานี้จะเกี่ยวกับการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือไม่
 ไม่เป็นการแปลกอะไร เพราะว่าถ้าผิดแล้วก็ต้องจับกุมกันเท่านั้น ข้อนี้กับ
 ว่าถูกแล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการจำเป็นที่จะต้องประกาศภาวะฉุกเฉิน
 เรื่องเป็นอย่างนั้น แล้วทำไมจึงประกาศออกไป แล้วพอตรึงชนกจับเลย
 ซึ่งเรื่องนี้เป็น การเข้าใจว่าประกาศเพื่อจะจับกัน การประกาศเช่นนั้นเป็น
 ทางหนึ่งที่จะทำให้เกิดไปได้ว่า เป็นการประกาศที่จะสร้างอิทธิพลขึ้น เนื่อง
 ในการประกาศภาวะ ฉุกเฉิน ขึ้นนี้ เพราะฉะนั้นจะเป็นความจริงเพียงใด
 ข้าพเจ้าจึงอยากจะขอเรียนถามด้วย คือข้อหนึ่ง อยากจะ ขอเรียนถามว่า
 ท่านนายกรัฐมนตรีได้รับรองในท่ามกลางสถานการณ์เมื่อวันก่อนว่า รัฐธรรมนูญ
 ฉบับใหม่จะได้ประกาศใช้ในไม่ช้า ถ้าเช่นนั้น ก็จะได้มีการ เลิกกตงออก
 ในไม่ช้า เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะทำให้เกิดการระดมระดมกันขึ้นได้ ก็อาจจะ
 เกิดมีการ ใช้อิทธิพลในการเลิกกตงขึ้น นี้แหละเป็นความจริงเพียงไรอยาก
 จะขอให้ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงให้หายข้องใจเสียด้วย

อีกข้อหนึ่งที่อยากจะเรียนถามก็คือว่า ถ้าไม่รัฐบาลนจึงรักษาความ
 สงบได้ไม่ได้โดยไม่ประกาศภาวะฉุกเฉิน ในสายตาคอนทิวไปก็มองเห็นไม่

อะไรจริง ๆ ในที่นี้ต่างกันอย่างไรนักอยากจะถามว่า ทำไมจึงต้องประกาศ ภาวะ
ฉุกเฉิน แล้วทำไมจึงมีการปฏิบัติบ่อย ๆ เรื่องอะไรกัน สมัยก่อน ๆ ก็
ไม่ค่อยเห็นนักเชนน

นายเขมชาติ บุญรัตพันธุ์ รัฐมนตรี : คือที่ท่านว่าตอบ
ไม่หมดหรือไม่ตอบนั้น ความจริงท่านถามมากเกือบจะจำไม่ได้ ในคำถาม
อันเดียวกัน ขอโทษที่ตอบไม่หมด แต่ความจริงอยากจะตอบให้หมด และ
จะตอบให้ถูกต้องที่สุด แต่บางคำถามของท่านนั้นเช่นในเรื่องการจลาจล
ของต่างประเทศ ท่านจะให้พยายามตอบว่าจลาจลเพราะอะไรนั้น ข้าพเจ้า
ได้ตอบไปโดยยึดข้อบังคับของสภาเป็นประการแรก และเหตุผลที่เป็นจริง
เป็นประการที่ ๒ คือข้าพเจ้าถือว่าคำถามกระทันหันควรจะถามเพียงเหตุการณ์
ภายในของประเทศเรา แต่ว่าเนื่องจากประกาศของเราอาศัยเหตุการณ์
ภายนอก ก็ได้ตอบไปว่าภายนอกนั้นรัฐบาลยืนยันได้แต่เพียงว่าได้มีการ
จลาจลเกิดขึ้น มีความไม่สงบเกิดขึ้น ส่วนที่ไม่สงบขึ้นเพราะอะไรเราไม่ได้
ยุ่งกับเขาด้วยข้างนอก คนนั้นเขาทำอย่างไรเพราะอะไรเพื่อชาติหรือลัทธิอะไร
ปนเปกัน เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะจับอันนั้นอันนั้นเป็นเหตุผลว่าเพราะอะไรใน
ต่างประเทศเราไม่อาจจับได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลนี้จะจับข้อเท็จจริงแต่เพียง
ว่าได้มีการจลาจลขึ้นภายนอก ไม่ได้ความไม่สงบเรียบร้อยเกิดขึ้นในประ
เทศเรา รัฐบาลไม่ได้บอกในข้อนี้ว่าเป็นความจริงเช่นนั้น การจลาจลเกิด
ขึ้นเพราะอะไรไม่ทราบแน่ แต่เป็นของที่ไม่น่าดู เพราะต้องใช้อาวุธอะไรทุก
อย่าง แล้วรัฐบาลบอกว่าประเทศเราไม่ต้องการเช่นนั้น จึงประกาศภาวะ
ฉุกเฉินเพื่อจะป้องกัน นี้ข้าพเจ้าได้ตอบอย่างถูกต้องและดีที่สุดแล้ว

สำหรับข้อที่ว่ารัฐมนตรีบางท่านให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเสรีภาพ หรือ
ที่ท่านถามว่าเป็นการคุกคามเสรีภาพนั้น ในเรื่องนี้ผู้ตอบก็ไม่ทราบว่าจะให้สัมภาษณ์
อย่างไร แต่จะให้แค่นั้นหรือเป็นการอะไรก็ไม่เข้าใจ แต่ว่าในต้น

รัฐบาลแล้วในเรื่องเสรีภาพหรืออะไรก็ได้กราบเรียนท่านผู้ถามแล้วว่าต่างคนต่างมีหน้าที่ ท่านมีหน้าที่ในการใช้เสรีภาพท่านก็ทำไป รัฐบาลมีหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยในการบังคับกันจงด่าจตีไม่ให้เกิดขึ้น รัฐบาลก็มีหน้าที่ทำไป เพราะฉะนั้นต่างคนต่างทำหน้าที่ ถ้าท่านใช้เสรีภาพของท่านในทางที่ถูกต้องเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ไม่ใช่เพื่อกอบโกยหรือเกิดการแตกความสามัคคีหรือความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นแล้ว รัฐบาลจะไม่ยุ่งเลย เพราะการใช้เสรีภาพนั้นเป็นการถูกต้อง แต่ถ้าทำไม่ถูกต้องแล้วก็หมายความว่าท่านใช้เสรีภาพไม่อยู่ในขอบเขตหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อย ซึ่งรัฐบาลก็จะต้องพิจารณาในฐานะที่รัฐบาลจะต้องระมัดระวังในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ที่ท่านถามว่าที่ประกาศฉุกเฉินเพื่อทำการจับกุมใครใคร่ใคร่นั้น ความจริงไม่เกี่ยวกันเลย ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่า การประกาศภาวะฉุกเฉินนั้นประกาศไปตามเหตุการณ์ ของโลก ของเพื่อนบ้าน ซึ่งมันเกี่ยวพัน กันอยู่ ข้าพเจ้าได้เรียนสั้นๆโดยย่ออย่าง สั้นการจับกุมหรือรักษาความสงบเรียบร้อยซึ่งรัฐบาลมีหน้าที่ทำ รัฐบาลก็ทำได้ แม้จะไม่ประกาศก็ทำได้ แต่ที่เผชิญมาพร้อมกันนั้นอาจจะเป็นเพราะเหตุการณ์มันเผชิญเกิดขึ้นก็ได้ แต่ความจริงจับกุมตามอำนาจกฎหมาย และโดยที่ปรากฏว่ามีผู้พยายามกระทำผิดขึ้น รัฐบาลก็ต้องรักษาความสงบเรียบร้อย แล้วอีกอย่างหนึ่งคือท่านบอกว่าประกาศมาทำไม ราษฎรไม่ชอบ ในข้อขอเรียนตั้งด้วยการประกาศฉุกเฉินได้บอกแล้วว่า ประกาศเพื่อป้องกันประเทศไทยให้มี ความสงบเรียบร้อยไม่ให้ถูกเฉยอย่างเขา รัฐบาลเป็นผู้รักษาความสงบเรียบร้อยย่อมรู้เรื่องอะไร ๆ ได้ดีกว่า ราษฎรยอมไม่รู้อะไร เพราะฉะนั้นก็ควรคอยฟัง รัฐบาล ที่ท่านจะเทียบได้อย่างง่าย ๆ ถ้ารัฐบาลประกาศมาว่าประเทศไทยเรามีเงินมากมายสักหมื่นล้าน ก็คิดจะแบ่งมันให้ราษฎรใช้ เข้าใจว่าราษฎรคงไม่ว่ารัฐบาลเลย เพราะว่ามันทำได้แต่ในทางเดียว รัฐบาลมีหน้าที่รักษา ความสงบ เรียบร้อย ของ ประชาชน และ ความมั่นคง ของ ประเทศชาติ

รัฐบาลก็มีหน้าที่ต้องบอกกล่าว บางทีก็เป็นข่าวร้ายแก่ราษฎร เพราะฉะนั้น
ที่ท่านบอกว่าจะบอกทำไม ครั้นถ้ารัฐบาลไม่บอกไป ครั้นมีการร้ายเกิดขึ้น
ราษฎรก็จะบอกว่าทำไมไม่บอกเล่า ท่านมีหน้าที่จะบอกแล้วทำไมไม่บอกเล่า
เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ โปรดให้ความยุติธรรม คือจะประกาศข่าวดีหรือ
ร้ายก็ตาม เจตนาของรัฐบาลก็เพื่อความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติ
เพราะฉะนั้นในเรื่อง การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินก็เป็นเรื่องความมั่นคง
ของประเทศ เป็นการบอกข่าวให้ราษฎรทราบล่วงหน้าเพื่อที่จะได้ช่วยกัน
ระมัดระวัง เข้าใจว่าด้วยความยุติธรรมแล้วไม่เป็นที่น่ารังเกียจหรือไม่
ถูกใจอย่างไรเลย

หลวงอังคณาภิรมย์ (อ๋องทอง) : ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรี
ที่แข็งแรงมา แต่ยังมีข้อใจอีกนิดเดียว คือท่านรัฐมนตรีตอบไม่ขาดที่ว่า ใน
เรื่องที่มีท่านรัฐมนตรีบางท่านได้ให้สัมภาษณ์อย่างไร ข้าพเจ้าขอเรียนยาวว่า
จะมีการควบคุมกิจการเมืองที่ดำเนินในสถานการณ์ที่รัฐบาลอย่างรุนแรง ขอคำ
ยืนยันว่าท่านจะควบคุมพวกคณาธิปไตยที่คัดค้านรัฐบาลใหม่ การดำเนินในสภา
ไม่ใช่เพียงพอสบายข้างนอกเรื่อย ๆ อย่างนั้นท่านจะควบคุมไหม

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ นั่นเป็นคนละคนแล้ว

หลวงอังคณาภิรมย์ (อ๋องทอง) : อีกคนอย่างไรได้ ข้าพเจ้า
ถาม แล้วรัฐมนตรีตอบในนามของรัฐบาลนี้ แล้วทำไมจะอ่านออกเรื่องเล่า

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ เป็นอีกประเด็นต่างหากที่ท่านถามนั้น

หลวงอังคณาภิรมย์ (อ๋องทอง) : คือเรื่องสืบเนื่องกันมา
รัฐมนตรีก็ตอบแล้ว ขอถามความแน่นอนเท่านั้นว่า ท่านจะควบคุมกิจการ
เมืองที่ดำเนินใหม่ ในการประกาศภาวะฉุกเฉิน อีกข้อหนึ่งก็คือเดิรภาพ
หนังสือพิมพ์ ทางรัฐบาลจะปฏิบัติเพียงไรแก่โทษกับหนังสือพิมพ์ ถ้าหาก

ว่ามีสิ่งอะไรที่บกพร่อง เขาจะพิจารณาพิจารณาได้ไหม ถึงแม้ว่าจะเป็น การรุนแรง

นายเชมชาติ บุญรัตนพันธ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี : สำหรับที่ท่านถามว่าจะมีการควบคุมนักการเมืองหรือสมาชิก อะไรคืออะไรนั้น ในด้านของรัฐบาลแล้วไม่มีการควบคุมอย่างไรได้ เพราะว่า การจะทำอะไรก็ตามภายในขอบเขตกฎหมายและตามอำนาจที่มีอยู่ สมาชิก รัฐบาลก็มีอำนาจทำได้หลายอย่างตามกฎหมาย รัฐบาลก็มีหน้าที่ตามกฎหมาย ก็ไม่เห็นมีการควบคุมอย่างไรได้ เข้าใจว่าหากจะมีการควบคุมใน ด้านดังกล่าว รัฐธรรมนูญก็บอกแล้วว่าใครจะควบคุมใคร เพราะฉะนั้น ท่านก็คงจะรู้แล้วว่า รัฐธรรมนูญกำหนดหน้าที่ของรัฐบาลและของสมาชิก รัฐบาลไว้แล้ว อีกอย่างหนึ่ง เสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นเราเขาก็ไม่อยากจะกล่าวอะไรมาก เพราะว่าเสรีภาพนั้นใช้ได้ตามกฎหมายและตามศีลธรรม เพราะฉะนั้นท่านใช้ไปเถิด แต่อย่าให้เป็นการผิดกฎหมายหรือศีลธรรมที่ค ของประชาชนก็เหมือนกัน รัฐบาลก็คงไม่เกี่ยวข้อง

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ้คือไป เรื่องการปลุกผีเพื่อข่มขู่กัน ใช้ทรัพย์สิน ของท่านผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดมหาสารคาม ตามกระทรวงการ ดำรงงาน

นายบุญช่วย อัคราทร (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้ ต่อถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการดำรงงานดังนี้

เนื่องจาก ทางราชการมิได้ ทำการปลุกผี ข่มขู่กันใช้ทรัพย์สิน มาหลายปี เป็นเหตุให้เริ่มมีใช้ทรัพย์สินเกิดขึ้น จึงขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การดำรงงานดังนี้

๑. เนื่องจากใช้ทรัพย์สินเริ่มมีจนประปรายในท้องที่จังหวัดมหาสารคาม แล้ว เรื่องนี้ท่านได้ทราบหรือได้รับรายงานอย่างไรหรือไม่ และทางการ ได้ดำเนินการข่มขู่กันรักษาไปแต่อย่างไรบ้าง

๒. ทราบว่า ทางราชการมิได้ ทำการปลดปล่อย บังคับใช้ทรัพย์สิน มา
แสดง ๓ ปี เรื่องนี้เป็นความจริงเพียงใด ทำให้จึงเป็นเช่นนั้น มีความ
ชัดข้ออย่างไร ท่านจะรับสั่งการให้มีการบังคับแก้ไขโดยจัดการปลดปล่อย
ทั่วประเทศโดยด่วนจะได้หรือไม่

๓. การปลดปล่อยทรัพย์สิน ที่แล้ว ๆ มาปรากฏว่าเจ้าหน้าที่
ของกระทรวงการต่างประเทศได้เรียกค่านาชาจากรัฐมนตรี ๒ บาท ๕ บาท
ท่านทราบหรือไม่ เพียงใด และได้จัดการตั้งโทษไปอย่างไรหรือไม่
คราวต่อไปจะดำเนินการกำจัดเจ้าหน้าที่ที่ทำความเดือดร้อน แก่ราษฎร เช่น
ฉนั้นโดยเด็ดขาดจะได้หรือไม่

พระยาปริยัติเวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
สาธารณสุข: ขอตอบกระทู้ถามดังต่อไปนี้

ในข้อ ๑. ทานถามว่าเนื่องจากใช้ทรัพย์สิน เว้นชนประปรายใน
จังหวัดมหาสารคามได้รับรายงานอย่างไรหรือไม่นั้นขอตอบว่า กระทรวงการ
สาธารณสุขยังไม่ได้รับรายงานว่ามีใช้ทรัพย์สินเกิดขึ้นใน จังหวัด มหาสารคาม
ในชั้นนี้ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อได้รับกระทู้ถามของท่านก็ได้ส่งมอบไปแล้ว

ในข้อ ๒. ทว่าทางราชการมิได้ทำการปลดปล่อยของกันใช้ทรัพย์สิน
มาแสดงหลายปีมีความจริงเพียงใด ขอตอบว่าตามสถิติที่ได้ถูกทบทวี ใน
จังหวัดมหาสารคามปี ๒๔๘๐ ได้ปลดปล่อย ๕ หมนคนเศษ ในปี ๒๔๘๑
เท่าที่ได้รับรายงานมาแสดง ๕ หมนคนเศษ

ในข้อ ๓. การปลดปล่อยที่แสดงมาปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ได้รับค่านาชา
นาชาหรือไม่นั้น ขอตอบว่าได้ทราบมาแล้วและเท่าที่ทราบแต่ปรากฏหลักฐาน
อันได้ตั้งตั้งโทษไปแล้วก็มี ส่วนที่จะจัดการกับเงินที่ได้กองคั้นอยู่ ถ้า
หากความจนชกก็จะตั้งตั้งโทษกันต่อไป

นายบุญช่วย อัครการ (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าขอชี้แจง
 ตามที่ท่านได้สอบถามว่า ได้มีการปลูกมาแต่ ในจังหวัด มหาสารคาม & หนอง
 เสง และในปี ๒๔๘๑ ปลูก & พันคน ปรากฏว่าทั่ว ๆ ไป ข้าพเจ้า
 ได้ทราบมาจกหลายอำเภอได้จัดการปลูกตั้งนั้นเลย แต่รัฐบาลหลาย
 อำเภอได้ขียนยอมข้าพเจ้าว่ามีได้ทำการปลูกมี ดังแต่ต่างมี ๒๔๘๘ จน
 กระทั่งบัดนี้ เมื่อได้ทราบเช่นนี้ข้าพเจ้าขอทราบต่อไปว่าท่านจะรับส่งพันธุ์
 หนองมีไปปลูกทงราชอาณาจักรโดยด่วนจะได้หรือไม่ และขอต่อไปที่ท่าน
 บอกว่าได้มีการตั้งโทษผู้ท้าวทจริตต่อหน้าทไปแล้ว ในเรื่องนี้ข้าพเจ้า
 ขอชี้แจงว่าปรากฏว่าได้มีการช่วยเหลือกันหลาย ๆ จังหวัด ปรากฏว่าได้รับ
 คำนวณนาชาแล้วได้รับการช่วยเหลือให้ผู้กระทำผิดหลุดพ้นไปได้ เช่น
 โทษหนักก็กลายเป็นเบา แต่โทษที่สมควรออกก็เลยยกเว้นไว้อย่างนี้ ซึ่ง
 อยู่เป็นอันมาก จึงขอชี้แจงถามว่า ตามที่ท่านได้สอบถามมีการตั้งโทษไป
 แล้วนั้นได้มีการตั้งโทษกรายแล้ว ต่อไปจะห้ามหรือกวดขันในเรื่องนี้โดยเด็ด
 ขาดจะได้หรือไม่

พระยาบริรักษ์ เวชการ รัฐมนตรี ว่า การ กระทรวง การ
 สาธารณสุข: ตามข้อซักของทนายแทนทงารัฐหลายอำเภอไม่ได้รับเวลา
 ปลูกมัน นกเบนขอเท็จจริง ตามรายงานมากมหลายอำเภอ แต่อำเภอ
 ไทน์ปลูกมี หรือไม่นั้น สักในจังหวัดมหาสารคามทงจังหวัดนั้นอำเภอใด
 เทาใด ข้าพเจ้าเสียใจที่ไม่อาจจะตอบแก่ท่านได้ แต่อย่างไรก็ดี โดยปกติ
 หนทางกระทรวงการสาธารณสุขก็ได้สั่งไปว่าให้จัดการปลูกอยู่เสมอ สำหรับ
 ในบั้น ก็ได้สั่งไปแต่โดยใหม่การปลูกมี ทงทงจังหวัดแต่ละจะจัดการจ่ายเงิน
 เป็นค่าบำเหน็จปลูกมีทงทงแห่งตตยตจนจังหวัดมหาสารคาม ได้จัดหาเงิน
 สำหรับส่งไปดวยเหมือนกัน สำหรับค่านารอนนาชาททงการตั้งโทษนี้ ขอ

ตอบว่า ตามที่ปรากฏได้จัดการตงโทษไปแล้ว ๑๔ รายด้วยกัน การตงโทษมตงแต่ตงเงินเดือนจนถึงให้ออกจากราชการ ที่ท่านว่าบางรายที่โทษแรงเป็นโทษเบา ซึ่งจัดการอย่างไรนั้น ขอนเป็นขอเท็จจริง ถ้าท่านเห็นว่ามีรายใดที่ผู้บังคับบัญชาตงโทษน้อยไปควรจจะแรงกว่านั้น ข้าพเจ้าใคร่จะให้ท่านเป็นราย ๆ ไป รายไหนเจ้าหน้าที่ตงโทษแค่นั้น เราก็จะได้พิจารณาใหม่ ส่วนตัวไปนั้นข้าพเจ้าตอบมาแต่เดเมื่อก่อนว่า ผู้ที่กระทำผิดโดยการเรียกค่านารักษนนาชา ถ้าหากว่าปรากฏก็จะได้ตงโทษ แต่ก็ได้กวดขันอยู่

นายบุญช่วย อัดถากร (มหาสารคาม): ขอประทานซักคักเล็กน้อย ตามที่ท่านว่าให้ตงยาและตงเงินไปช่วยการปลูกฝั้แตงนั้น ใครขอทราบว่ามีท่านใดตงไปแล้วเมื่อไร ถ้าหากว่าท่านยังไม่ตงจะตงไปในต้นเดือนมมามคมุนจะไดหรือไม เพราะเท่าที่ทราบตอบมาแต่ในบปี ๒๔๘๑ มีการปลูกฝั้ ๕ พันคนนนั้น เมื่เทียบกัน แตงกเท่ากับ ๑ ใน ๘ ของ พตเมอง ๕ แด้นคนเท่านั้น ซึ่งได้จำนอนน้อยเหลือเกิน ขอประทานทราบต่อไปว่าในเรองที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบว่าได้มีการตงโทษไปแล้วบ้าง ๑๔ คนนั้น ใครจะเรียนว่า ในเรองนี้เท่าที่พงจจากขอเท็จจริงนั้น มอัยเป็นจำนอนมากมายกว่านอกมาก แต่หากทางการมีการตงโทษเพียงเล็กน้อย ซึ่งไม่สมกับเจ้าหน้าที่คาเนินการทุจริตอย่างนเลย อยากจะขอทราบว่ามีท่านจะบังคับไปยงเจ้าหน้าที่ดำารณส์ของหอด ให้มีการกวดขันอย่างจริงจัง ในเรองนี้ขอขาใหม่เรองนี้เกิดขนอกจะได้หรือไม

พระยาบริรักษ์ เวชการ รัฐมนตรีว่า การ กระทรวง การสาธารณสาช: ที่ท่านถามเรองการจ่ายเงินไปจังหวัดมหาสารคามนั้น เมื่อกันที่ข้าพเจ้าตอบนั้น ขอเรียนว่า ตอบว่าถ้าตงที่จะตงเงินไป ไม่ใช่ได้ตงไปแล้ว และการตงนั้นถ้าตงเจรจากับกระทรวงการคตง เพราะฉะนั้นเมื่อกระทรวงการคตงตงไปเมื่อไร ให้โอนเงินไปได้แต่ก็จะได้คานิณการโอน

ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอขบท่านไม่ได้จําเมื่อไร เพราะว่าเป็นเรื่องเจรจา
ระหว่างกระทรวงการคลังกับกระทรวงการสาธารณสุข ส่วนเรื่องการปลูกฝ
ฝ ได้น้อยในปี ๒๔๘๑ ขอเรียนว่าปี ๒๔๘๑ เพิ่งลงไปเพียงยังไม่ถึง
๒ เดือน ความปรกติรายงานที่ตั้งมานาน บางทีได้รบตาชาจนถึง ๖-๗ เดือน
กม เพราะฉะนั้นอาจจะได้รับรายงานมาสำหรับปี ๒๔๘๑ อีก ที่ข้าพเจ้า
เรียนนทาทได้รบรายงานมาแต่ก่อนแล้วในส่วนที่ข้าพเจ้าหนักให้
กอดคนเราได้ตั้งทุกปี ขึ้นใหม่ก็ตั้ง และได้ตั้งไปแต่ถึงบกได้
ตั้งหนักงาให้กาขบปลูกฝให้มากจน ส่วนจำนวนผู้ทกนนาเรียนนาม
อยู่มากมาย ปรากฏว่าตั้งไทยเพียง ๑๕ คนเท่านั้น ความจริงเราได้รับ
รายงานเรื่องราวเพียง ๑๕ คน ส่วนที่มากกายน จะให้ทากของมเรอง
เพียงแต่รักนอยพดกันไปพดกันมาไม่มีหลักฐานให้พิจารณาแล้ว ข้าพเจ้าก็
ไม่สามารทจะทําได้ เพียงแต่กล่าวไปกล่าวมาจะเทียบตงไทยโดยไม่มีเหตุผล
ไม่มีหลักฐานปรากฏทําไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะให้ทากของมเรอง
ขมมา

นายบุญช่วย อัครการ (มหาสารคาม) : ขอประทานซักว่า
ทาททานได้ตั้งเงินไปนั้น ท่านไม่ส่งยาไปด้วยหรือไม่ ถ้าหากว่าไม่
ตั้ง จะตั้งเมื่อไร ขอประทานซักว่าจะแจกจ่ายไปให้พขเพียงทุกจังหวัด
เมื่อไร สำหรับเฉพาะในจังหวัดพระนครนปรากฏว่าได้เกิดขึ้น และได้
จัดการไปแล้วหรือยัง

พระยาบรรณรักษ์ เวชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
สาธารณสุข : เรื่องเงินที่ตั้งไปนั้น เป็นเงินค่าบาเห็นศ สำหรับผู้ปลูก
ฝ นอกจากเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการสาธารณสุขจะไปทำการปลูกเอง
นอกจากนั้นเราให้เงินไปสำหรับจ้างแพทย์ประจำตำบล และแพทย์เสดยศักดิ์
ทมอยุทนนให้ทากการปลูก ส่วนหนองฝนนได้ตั้งประจำยุคตกับ มอยุท

ของทนาย ทาทเหินขาดเหลือหรือหมดกข้อเบกมาก ให้ไปเสมอ
ทางกรุงเทพ ฯ เกิดไรจนแดงจัดการอย่างไร ในกรุงเทพ ฯ เจ้าหน้าที่
ทำการปลุกผีอยู่ตลอด การป้องกันเซตพิษ ก็ทำการป้องกันอยู่ตลอด
เมื่อเกิดเซตจนกระทั่งมาถึงให้มากจน เวลานกทนาย

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ๋คือไป เรืองทรัพย์สินของรัฐและ
ของราษฎร เสียหาย เพราะวาทะภย ของท่านผู้มกเกียรติ แห่งจังหวัดแพร่
ถามกระทรวงมหาดไทย

นายวัง สติบุตร (แพร่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ๋ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังคือไป

เนื่องด้วยวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ค.ศ. นี้ เวลา ๒๐.๐๐ น. เศษ ได้เกิด
พายุใหญ่ขึ้นในจังหวัดแพร่ เป็นเหตุให้ทรัพย์สินของรัฐ และของราษฎร
เสียหายเป็นอันมาก จึงขอเรียนถามว่า

๑. รัฐบาลได้ทราบ เรื่องนี้แล้วหรือยัง ถ้าทราบแล้ว ได้ทำการ
สำรวจแล้วหรือยัง
๒. ทรัพย์สิน ส่วนของ เอกชน เสียหาย ไปมี ราคา ประมาณ เท่าใด
รัฐบาลได้จัดการช่วยเหลือผู้ประสบภัยคราวนี้ ไปแล้วประการ ไດบ้าง.

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ด้วยจังหวัดแพร่ โทรเลขรายงานมาว่า เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๒
เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ได้เกิดพายุพัดอย่างแรงประมาณ ๓๐ นาที เป็น
เหตุให้ อาคารของ ราชการ และของ ประชาชน ได้รับคามเสียหาย หลายแห่ง
โดยเฉพาะสถานราชการที่สำคัญ มีศาลากลางประจำจังหวัด และควน
ข้าหลวงประจำจังหวัด ได้ถูกพายุพัด หงคาซึ่งมุงด้วยกระเบื้อง ไม่ซึ่ง
อยู่แต่ปลิวไปเกือบหมด ๒ แห่ง ประมาณค่าเสียหายราว ๒๐,๐๐๐ บาท
ซึ่งจังหวัดจะได้รายงาน โดยละเอียดตามมาทางหนังสือ

สถานท ราชกร ทง ๒ แห่งนุปรากฏว่า ได้ก่อสร้างมานาน และชำรุดทรุดโทรมยัแสดงตามธรรมชาติ ได้เคยขอตั้งงบประมาณซ่อมมากไม่ได้รับอนุมัติ เมื่อเกิดเหตุสุดด้อยจากภัยธรรมชาติเช่นจะได้ดำเนินการขอเงินตั้งารของการก่อสร้างจากกระทรวงการคลังเพื่อจัดการซ่อมแซมต่อไป ส่วนความเสียหาย ของประชาชน ได้แจ้งให้กรม ประชางเคราะห์ทราบและดำเนินการต่อไปแล้ว

นายวัง ศศิบุตร (แพร์) : ขอเรียนถามคือไปว่า ที่จะซ่อมเหตุตอชไปนั้น งบประมาณสักเมื่อไร

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : กัดของจัดการโดยดอง คือกรรมคานน เมอมีเพลิงใหม่ หรือได้รับความตำบากเดือดร้อนเกิดขึ้น ทางรัฐบาลถงมอจัดการ และเมอกระทูมาอย่างนแถอ เรอมนักจะเรอเขา

นายวัง ศศิบุตร (แพร์) : ถ้าอย่างนั้นขอขอบคุณรัฐบาล

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวตากระทูแถอ ระเบียบจาระท ๕ ราชเจ้าขอเสนอให้ทประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณประจำงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งวุฒิสภาขอแก้ไขมา

บันทึก

เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี งบ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งวุฒิสภาลงมติให้แก้ไข

ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้ และได้เสนอไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาคือไปตามรัฐธรรมนูญนั้น ในคราวประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๖/๒๔๘๒ (นัดสามัญ)

วันอังคารที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติตัดยอดเงิน
ในมาตรา ๓ รวม ๒ รายการ คือ

มาตรา ๓ อนุมาตรา ๓ เงินจ่ายตามข้อผูกพัน จ. เงินเพิ่มพิเศษ
ประจำตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน และข้าราชการการเมือง ๓,๗๓๐,๐๐๐ บาท
ตัดออกทั้งหมด ยอดเงินในงบใหญ่ มาตรา ๓ จึงคงเหลือ ๗๕๓,๐๐๐,๐๒๐ บาท

มาตรา ๓ อนุมาตรา ๑๗ กระทรวงศึกษาธิการ ข. สำนักงานปลัด
กระทรวง ค่าใช้สอย คัดเงินอุดหนุนมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์และกา
รเมธองยอด ๖๐๐,๐๐๐ บาท คงให้เงินอุดหนุนเท่ากับปี ๒๕๖๑ (คือ ๒๐๐,๐๐๐ บาท)
ยอดเงินในรายการนึ่งคงเหลือ ๙๕,๕๗๙,๗๖๓ บาท เงินที่ตัดไป ๒๐๐,๐๐๐
บาทได้นำไปเพิ่มในมาตรา ๓ อนุมาตรา ๑๐ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง
ค่าใช้สอย ให้เป็นเงินอุดหนุนสภาการศึกษาไทย ๕๐๐,๐๐๐ บาท (ยอดเงินใน
รายการนึ่งเป็น ๓๕,๕๑๗,๕๖๕ บาท) และเพิ่มให้ในมาตรา ๓ อนุมาตรา ๑๗
กระทรวงศึกษาธิการ ข. กรมอาชีวศึกษา ค่าใช้สอย ให้เป็นเงินอุดหนุน
แก่โรงเรียนอาชีวศึกษาต่างๆ ของกรมอาชีวศึกษาอีก ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ทั้งนี้ โดยเห็นชอบตามเหตุผลของคณะกรรมการ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.

๑๕๓๕

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีงบประมาณ

พ.ศ. ๒๕๓๒

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรตั้งงบประมาณประจำปีงบประมาณพ.ศ. ๒๕๓๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ งบประมาณรายจ่าย ตามบัญชีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๒ ให้ตั้งจ่ายในยอด (๗๕๕,๗๓๐,๐๒๐) บาท จำแนกดังนี้

๑. เงินงบประมาณมหาดไทย	๗๕๕,๓๕๓ บาท	คือ
ก. เงินใช้จ่ายในพระองค์	๕๐๐,๐๐๐ บาท	
ข. เงินพระราชกุศล	๓๓๗,๗๕๓ บาท	
ค. เงินบวชพระภิกษุสามเณร	๓๓๐,๕๐๐ บาท	
ง. เงินพระบรมวงศานุวงศ์	๓๖๐,๐๐๐ บาท	

๒. การกู้เงิน	๖๓,๐๕๖,๗๐๒	บาท	คือ
ก. เงินกู้ในประเทศ	๓๐,๘๗๓,๕๐๘	บาท	
ข. เงินตั้งใช้คืนเงินกู้ระยะดอกเบย ต่างประเทศ	๓๒,๑๘๓,๑๙๔	บาท	
๓. <u>เงินจ่ายตามข้อผูกพัน</u>	(๒๔,๑๓๒,๔๓๐) <u>๒๒,๔๖๒,๔๗๐</u>	บาท	คือ
ก. เงินส่วนแบ่งค่าคยไม้	๕,๒๐๐	บาท	
ข. เงินส่วนแบ่งอื่น ๆ	๓,๒๔๒	บาท	
ค. เงินเบยทอดแตงบ้านาญ	๓๖,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
ง. เงินเพิ่มพิเศษประจำตำแหน่ง ข้าราชการต่างประเทศ	๕,๘๕๖,๐๒๘	บาท	
(จ. เงินเพิ่มพิเศษประจำตำแหน่ง สมาชิกสภาผู้แทนและข้าราชการ การการเมือง	๓,๗๓๐,๐๐๐	บาท)	
๔. <u>เงินสำรองจ่าย</u>	๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท	คือ
ก. สำรองจ่ายในกรณีจำเป็น	๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
ข. สำรองกยก่อสร้างและซ่อมแซม สถานทราชการ	๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๕. <u>เงินเลขนชนเงินเดือน</u>			
<u>ข้าราชการ</u>	๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๖. <u>สำนักนายกรัฐมนตรี</u>	๑๐,๒๓๖,๐๓๓	บาท	คือ
ก. สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เงินเดือน	๕๘๕,๓๔๐	บาท	

๑๕๓๗

ข. กรมเดชาธิการคณะรัฐมนตรี			
เงินเดือน	๓๗๐,๗๐๐	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๓,๔๗๘,๗๗๒	บาท	
การจร	๒๒๖,๕๐๐	บาท	
ค. กรมโฆษณาการ			
เงินเดือน	๓๘๖,๓๗๐	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๓๗๐,๗๖๓	บาท	
การจร	๒,๒๓๖,๘๗๐	บาท	
ง. กรมศิลปากร			
เงินเดือน	๓๐๒,๗๗๓	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๓๕๒,๕๐๐	บาท	
การจร	๗๓๘,๘๒๐	บาท	
จ. คณะกรรมการกฤษฎีกา			
เงินเดือน	๓๐๖,๓๕๐	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๒๗,๗๐๐	บาท	
ฉ. คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน			
เงินเดือน	๗๐,๗๕๐	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๓,๐๓๗,๖๕๗	บาท	
ช. คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน			
เงินเดือน	๓๓๕,๖๕๐	บาท	
ค่าใช้จ่าย	๓๕๕,๕๒๐	บาท	
๓. <u>กระทรวงกลาโหม</u>	๑๗๕,๕๕๓,๗๔๗	บาท	ค
เงินรายจ่ายประจำ	๓๗๐,๗๗๖,๓๕๗	บาท	
เงินอุดหนุนต่าง ๆ	๕,๓๗๓,๕๐๐	บาท	

๘. <u>กระทรวงการคลัง</u>	๖๐,๘๕๔,๘๓๒	บาท	ก
ก. <u>สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี</u>			
เงินเดือน	๕,๗๐๐	บาท	
ข. <u>สำนักงานปลัดกระทรวง</u>			
เงินเดือน	๓๕๐,๖๒๐	บาท	
ค่าใช้สอย	๗๗,๐๓๖	บาท	
การจร	๓,๖๐๐,๐๐๐	บาท	
ค. <u>กรมคลัง</u>			
เงินเดือน	๑๖๐,๘๒๐	บาท	
ค่าใช้สอย	๓๒,๒๓๕,๓๗๐	บาท	
การจร	๓,๔๔๕,๐๐๐	บาท	
ง. <u>กรมบัญชีกลาง</u>			
เงินเดือน	๓,๑๐๒,๓๘๐	บาท	
ค่าใช้สอย	๒,๑๗๑,๔๑๖	บาท	
จ. <u>กรมศังกาการ</u>			
เงินเดือน	๓,๐๔๗,๘๖๐	บาท	
ค่าใช้สอย	๒,๓๓๐,๐๐๐	บาท	
การจร	๓,๐๓๘,๕๐๐	บาท	
ฉ. <u>กรมสรรพสามิต</u>			
เงินเดือน	๓,๕๒๐,๕๔๐	บาท	
ค่าใช้สอย	๒๖,๗๒๓,๖๒๐	บาท	
การจร	๗๗๕,๐๐๐	บาท	
ช. <u>กรมสรรพากร</u>			
เงินเดือน	๒,๐๘๗,๘๒๐	บาท	

๑๕๓

	ค่าใช้จ่าย	๓,๗๗๓,๑๒๐	บาท	
	การจร	๔๓๗,๘๐๐	บาท	
๘.	<u>กระทรวงการต่างประเทศ</u>	๘,๓๕๐,๔๔๓	บาท	คือ
ก.	สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี			
	เงินเดือน	๓,๕๘๐	บาท	
ข.	สำนักงานปลัดกระทรวง			
	เงินเดือน	๘๑๒,๓๐๓	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๕,๕๓๖,๘๕๐	บาท	
	การจร	๓,๑๓๗,๘๒๐	บาท	
๑๐.	<u>กระทรวงการสาธารณสุข</u>	(๓๔,๐๑๘,๔๖๔)	บาท	คือ
		<u>๓๔,๕๑๘,๔๖๔</u>		
ก.	สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี			
	เงินเดือน	๕,๕๐๐	บาท	
ข.	สำนักงานปลัดกระทรวง			
	เงินเดือน	๗๕,๒๕๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	(๓,๗๘๘,๖๓๐)	บาท	
		<u>๒,๒๘๘,๖๓๐</u>		
	การจร	๕๓๑,๐๐๐	บาท	
ค.	กรมการแพทย์			
	เงินเดือน	๘๐๖,๘๘๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๕,๖๘๗,๗๑๐	บาท	
	การจร	๓๐,๖๐๐,๐๐๐	บาท	
ง.	กรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์			
	เงินเดือน	๘๖๐,๘๘๐	บาท	

๕๔๐

	ค่าใช้จ่าย	๔,๗๗๗,๕๐๕	บาท
	การจร	๓,๗๗๕,๓๓๐	บาท
๑. กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์			
	เงินเดือน	๓๗๖,๓๐๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๗๖,๓๖๐	บาท
	การจร	๘๓,๕๐๐	บาท
๒. กรมสาธารณสุข			
	เงินเดือน	๒,๐๓๘,๐๐๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๓,๗๗๗,๘๕๐	บาท
	การจร	๒,๘๓๖,๐๐๐	บาท
๓๓. <u>กระทรวงการอุตสาหกรรม</u>		๓,๖๓๐,๗๔๗	บาท คือ
ก. สำนักงานเดชานุกรการรัฐมนตรี			
	เงินเดือน	๒,๗๒๐	บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง			
	เงินเดือน	๗๖,๗๕๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๕๖,๕๗๐	บาท
ค. การส่งเสริมอุตสาหกรรม			
	เงินเดือน	๗๗,๒๐๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๒๒,๓๒๖	บาท
	การจร	๕,๐๐๐	บาท
ง. กรมโรงงานอุตสาหกรรม			
	เงินเดือน	๕๘,๕๖๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๕๖,๖๗๐	บาท
	การจร	๕๐,๐๐๐	บาท

จ. กรมวิทยาศาสตร์		
เงินเค็อน	๒๓๕,๗๕๐	บาท
ค่าใช้สอย	๒๖๗,๓๐๓	บาท
การจร	๑๒๓,๐๐๐	บาท
ฉ. กรมโลหกิจ		
เงินเค็อน	๓๓๗,๓๒๐	บาท
ค่าใช้สอย	๒๒๗,๗๗๐	บาท
การจร	๒,๐๖๐,๐๐๐	บาท
๑๒. กระทรวงเกษตรราธิการ	๔๐,๔๔๓,๕๕๗	บาท ^๕
ก. ด้านงานเดชานาการรัฐมนคว		
เงินเค็อน	๕,๓๕๐	บาท
ข. ด้านงานปลัดกระทรวง		
เงินเค็อน	๓๗๓,๓๕๐	บาท
ค่าใช้สอย	๗๗๐,๕๗๐	บาท
การจร	๓,๓๓๓,๐๐๐	บาท
ค. กรมเกษตร		
เงินเค็อน	๕๒๒,๓๖๐	บาท
ค่าใช้สอย	๖๖๐,๗๐๐	บาท
การจร	๓,๒๕๐,๐๐๐	บาท
ง. กรมการประมง		
เงินเค็อน	๓๗๕,๖๒๐	บาท
ค่าใช้สอย	๒๗๖,๓๐๐	บาท
การจร	๓,๕๓๗,๗๕๕	บาท

๑๕๔๒

๑. กรมชลประทาน		
เงินเดือน	๕๘๕,๕๖๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท
การจร	๓๒,๐๗๐,๐๕๐	บาท
๒. กรมปลุกสัตว์และสัตว์พาหนะ		
เงินเดือน	๖๘๖,๓๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒,๔๐๐,๒๐๐	บาท
การจร	๓,๔๗๘,๐๐๐	บาท
๓. กรมป่าไม้		
เงินเดือน	๘๕๓,๕๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๗,๓๕๕,๗๓๐	บาท
การจร	๒๔๘,๐๐๐	บาท
๔. กรมสัตว์กรณ		
เงินเดือน	๓,๐๐๐,๔๔๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒,๒๘๒,๐๓๓	บาท
การจร	๖๔๘,๐๐๐	บาท
๑๓. <u>กระทรวงคมนาคม</u>	๕๑,๑๓๐,๕๕๐	บาท คือ
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี		
เงินเดือน	๓,๐๐๐	บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง		
เงินเดือน	๑๕๐,๓๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒๓,๓๒๓	บาท
ค. กรมการขนส่ง		
เงินเดือน	๓๕๕,๗๐๐	บาท

๑๕๔๓

	ค่าใช้สอย	๓,๐๕๘,๒๓๐	บาท
	การจร	๓,๕๐๗,๗๕๐	บาท
ง. กรมเจ้าท่า			
	เงินเดือน	๓๗๓,๘๐๘	บาท
	ค่าใช้สอย	๒๒๓,๐๓๐	บาท
	การจร	๕๗๕,๘๖๐	บาท
จ. กรมไปรษณีย์โทรเลข			
	เงินเดือน	๒,๒๓๐,๑๖๐	บาท
	ค่าใช้สอย	๘,๖๖๑,๑๖๐	บาท
	การจร	๕,๘๒๖,๗๓๐	บาท
ฉ. กรมทาง			
	เงินเดือน	๓๘๐,๕๘๐	บาท
	ค่าใช้สอย	๓๐,๒๐๓,๒๐๘	บาท
	การจร	๕๐๐,๐๐๐	บาท
ช. กรมรถไฟ			
	เงินเดือน	๖,๘๕๓,๘๐๐	บาท
	ค่าใช้สอย	๓๖,๘๐๐,๐๐๐	บาท
	การจร	๓๓,๒๐๘,๘๖๐	บาท
๑๕. <u>กระทรวงพาณิชย์</u>		๑,๒๐๘,๔๑๔	บาท คช
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี			
	เงินเดือน	๖,๖๖๐	บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง			
	เงินเดือน	๑๕๘,๐๐๐	บาท
	ค่าใช้สอย	๒๖,๘๒๒	บาท

ค. กรมการสนเทศ		
เงินเดือน	๗๕,๕๒๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๗๒,๗๘๔	บาท
ง. กรมการค้าภายใน		
เงินเดือน	๓๖๐,๘๒๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๕๖,๕๘๔	บาท
จ. กรมการค้าต่างประเทศ		
เงินเดือน	๘๕,๘๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒๐๐,๗๕๐	บาท
ฉ. กรมควบคุมการค้า		
เงินเดือน	๕๕,๐๖๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๓๗,๒๕๐	บาท
ช. กรมทะเบียนการค้า		
เงินเดือน	๓๒๕,๐๕๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๓๒๗,๒๕๕	บาท
ซ. กรมส่งเสริมการค้า		
เงินเดือน	๕๖,๘๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๗,๓๗๐	บาท
๑๕. กระทรวงมหาดไทย	๑๑๕,๑๖๕,๕๕๕	บาท คือ
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี		
เงินเดือน	๘,๖๐๐	บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง		
เงินเดือน	๖๕๘,๕๖๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒๘๖,๘๓๐	บาท
การจร	๓,๒๕๐,๓๐๐	บาท

ก. กรมตำรวจ		
เงินเดือน	๓๕,๒๒๓,๘๒๕	บาท
ค่าใช้จ่าย	๓๘,๓๐๘,๗๐๐	บาท
การจร	๒,๗๖๕,๓๑๕	บาท
ง. กรมที่ดิน		
เงินเดือน	๓,๓๓๕,๓๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๘๓๗,๓๖๕	บาท
การจร	๕๕๘,๐๐๐	บาท
จ. กรมประชาสงเคราะห์		
เงินเดือน	๓๕๕,๕๒๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๗๗๕,๓๐๗	บาท
การจร	๘๗๗,๓๐๐	บาท
ฉ. กรมมหาดไทย		
เงินเดือน	๕,๕๕๗,๘๖๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๒๗,๗๗๐,๐๐๐	บาท
การจร	๓,๒๕๘,๓๕๐	บาท
เงินส่งเสริมเทศบาล	๕๓๓,๗๕๐	บาท
ช. กรมโยธาเทศบาล		
เงินเดือน	๕๗๒,๘๕๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๘,๘๒๘,๕๓๕	บาท
การจร	๓,๕๖๘,๐๐๐	บาท
ซ. กรมราชทัณฑ์		
เงินเดือน	๓,๓๖๘,๗๕๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๓๓,๖๐๘,๕๐๐	บาท
การจร	๓,๗๕๖,๓๗๐	บาท

ณ. กรมอัยการ		
เงินเดือน	๓,๓๕๗,๐๐๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๗๗๗,๓๕๐	บาท
การจร	๒๒๕,๕๐๐	บาท
๑๖. กระทรวงยุติธรรม	๕,๐๐๓,๔๘๕	บาท คือ
ก. สำนักงานปลัดกระทรวง		
เงินเดือน	๓๙๖,๖๒๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๔๗๖,๕๗๕	บาท
การจร	๖๐,๐๓๐	บาท
ข. ศาลการ		
เงินเดือน	๒,๒๙๐,๗๖๐	บาท
ค่าใช้จ่าย	๓,๒๗๘,๕๓๕	บาท
การจร	๗๐๐,๐๐๐	บาท
	(๘๕,๘๘๘,๗๖๑)	
๑๗. กระทรวงศึกษาธิการ	๕๕,๔๘๕,๗๖๑	บาท คือ
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี		
เงินเดือน	๕,๙๒๐	บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง		
เงินเดือน	๓,๓๖๕,๖๐๖	บาท
	(๖,๓๙๐,๐๕๕)	
ค่าใช้จ่าย	<u>๕,๕๓๐,๐๕๕</u>	บาท
การจร	๒,๘๐๒,๕๗๓	บาท
ค. กรมการศาสนา		
เงินเดือน	๕๔,๕๘๐	บาท

	ค่าใช้จ่าย	๔,๘๒๘,๗๘๐	บาท
	การจร	๗๘๘,๐๐๐	บาท
ง. กรมพลศึกษา			
	เงินเดือน	๓๓๕,๖๐๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๗๗๗,๕๘๐	บาท
	การจร	๒๓๗,๐๐๐	บาท
จ. กรมมหาวิทยาลัย			
	เงินเดือน	๓,๐๓๓,๘๖๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๖๘๒,๕๓๐	บาท
	การจร	๓,๓๓๗,๘๘๐	บาท
ฉ. กรมสามัญศึกษา			
	เงินเดือน	๕,๖๓๗,๐๒๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๓๕,๒๗๒,๘๐๗	บาท
	การจร	๖,๐๓๕,๗๒๐	บาท
ช. เงินการประถมศึกษา			
	เงินเดือน	๒๘,๗๘๒,๕๖๐	บาท
	ค่าใช้จ่าย	๖,๐๐๐,๐๐๐	บาท
	การจร	๖,๓๓๕,๐๕๒	บาท
ซ. กรมอาชวะศึกษา			
	เงินเดือน	๓,๖๒๗,๕๗๐	บาท
		(๒,๗๕๓,๓๕๐)	
	ค่าใช้จ่าย	<u>๒,๘๕๐,๓๕๐</u>	บาท
	การจร	๓,๕๓๖,๗๐๐	บาท

๑๘.	<u>สำนักพระราชวัง</u>	๕,๖๕๕,๓๕๖	บาท	คือ
	เงินเดือน	๕๐๔,๒๒๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๕๐๓,๓๗๖	บาท	
	การจร	๕,๗๔๗,๗๕๐	บาท	
๑๙.	<u>สำนักงานราชเลขาณูการในพระองค์</u>	๑๐๗,๒๒๐	บาท	คือ
	เงินเดือน	๖๕,๕๐๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๔๑,๗๒๐	บาท	
๒๐.	<u>สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา</u>	๑,๔๕๘,๗๕๐	บาท	คือ
	เงินเดือน	๘๕๘,๐๘๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๕๙๖,๖๗๐	บาท	
๒๑.	<u>ราชบัณฑิตยสถาน</u>	๓๑๘,๕๖๐	บาท	คือ
	เงินเดือน	๖,๐๖๐	บาท	
	ค่าใช้จ่าย	๓๒,๕๐๐	บาท	
	การจร	๓๐๐,๐๐๐	บาท	
๒๒.	<u>สภาวัฒนธรรม</u>	๕๔,๑๗๖	บาท	
มาตรา ๕	งบประมาณรายจ่ายวิสามัญ	ไม่ลงทุน	ประจำ	
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒	ให้ตั้งจ่ายในยอด	๘๕๓,๓๓๒,๐๐๐	บาท	จำแนก
ดังนี้				
๑.	ค่าใช้จ่ายในการรักษาความสงบ	๓๘,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๒.	ค่าซื้อของใช้ในราชการทหาร	๓๕,๖๖๘,๒๕๖	บาท	
๓.	การดำรงแผนก	๖๗๗,๒๐๐	บาท	
๔.	ใช้หนี้ค่าโดยสารและค่าระวางรถไฟ ของสหประชาชาติ	๕,๕๘๓,๒๐๕	บาท	

๕.	ใช้หนี้บริษัทเรือตาเตยง จำกัด	๓๘,๕๘๕	บาท
๖.	ค่าฤๅษี เขต. ขาว. เย.	๓๓๕,๑๐๗	บาท
๗.	ค่าก่อสร้างเรือนโรงทหาร	๓๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๘.	เงินบำรุงพันธุ์ไม้	๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๙.	ค่าเครื่องแต่งกายเต็มยศสำหรับงาน พระราชพิธี	๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๑๐.	ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์สำหรับใช้ ราชการ	๕๐๐,๐๐๐	บาท
๑๑.	เงินทุนตั้งเริ่มการติดตั้งวิทยุภาพ เงินตรา	๓๓๓,๘๐๐,๐๐๐	บาท
๑๒.	ค่าทดแทนความเสียหายให้แก่ สหประชาชาติ	๒๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๑๓.	เงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชดเชย	๕๒๐,๓๓๖,๗๕๐	บาท
๑๔.	การตั้งเริ่มอุดหนุนค่าธรรมเนียมโดย สำรวจทดสอบคนคุณภาพเกี่ยวกับ อุตสาหกรรมในครอบครัว	๓๕๐,๐๐๐	บาท
๑๕.	การตั้งเริ่มอุดหนุนค่าธรรมเนียม เย็บ ด้าน ทอ	๒๓๓,๓๓๕	บาท
๑๖.	การตั้งเริ่มการเกษตร	๓๐๐,๐๐๐	บาท
๑๗.	การชดเชยประจําพระราชพิธี	๓๐,๓๓๒,๕๕๗	บาท
๑๘.	ค่าใช้จ่ายในการปราบปรามการ ลักลอบ การควบคุม การขอ และกรจําหน่ายข้าว	๓๗,๗๐๗,๐๓๖	บาท

๑๕๕๐

๑๘. เงินชดเชยเหลือเทศบาลนครหาด
เพื่อเพิ่มเงินเพิ่มให้แก่พนักงาน
เทศบาล ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๙. ค่าบูรณะถนน สะพาน คลอง
ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ—
ธนบุรี ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒๐. ค่าบูรณะถนน สะพาน คลอง
หรือ การ ดำเนิน ปร โภค ใน
เขตเทศบาลจังหวัดต่าง ๆ ๒,๐๗๐,๐๐๐ บาท
๒๑. ค่าชดเชย ความเสียหายให้แก่
สถานศึกษาในกรณี ที่รัฐบาล
ให้ทหารต่างด้าวหรือเชลยพัก
อาศัย ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒๒. ค่าใช้จ่ายในการรับพระบรมอัฐิ
รัชกาลที่ ๗ ๗๐๐,๐๐๐ บาท

มาตรา ๕ รายจ่ายตามบัญชีและรายจ่ายมิได้ลงทุนให้จ่ายจาก
เงินรายรับ

มาตรา ๖ งบประมาณรายรับ ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๒
ให้ตั้งรับในยอด ๓,๕๘๗,๐๒๔,๐๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑. งบภาษีอากรทางตรง ๗๗,๓๗๐,๐๐๐ บาท
๒. งบภาษีอากรทางอ้อม ๖๖๘,๕๒๔,๗๐๐ บาท
๓. งบรัฐบำนาญ ๖๖,๖๓๗,๖๕๗ บาท
๔. งบรัฐพาณิชย์ ๓๓๗,๕๗๔,๓๗๓ บาท

๕. งบค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต และค่าปรับ	๑๘,๕๘๕,๕๘๐ บาท
๖. งบรายได้อื่น ๆ	๑๕,๒๒๘,๐๓๗ บาท
๗. งบพิเศษ	๓๘๑,๗๐๓,๗๗๓ บาท

มาตรา ๗ งบประมาณรายจ่ายวิสามัญลงทุน ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๘๒ ให้ตั้งจ่ายในยอด ๕๒๓,๓๘๗,๒๘๗ บาท โดยจ่ายจากเงินที่
เจ้าพนักงาน

๑. ค่าขยายสนามบมพวณชยทตคนเมือง	๒๒,๕๘๗,๑๗๓ บาท
๒. ค่านำร่ององค์การ เงินทุนระหว่าง ประเทศ และ ธนาคาร ระหว่าง ประเทศเพื่อการบูรณะ และฟื้นฟู	๓๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓. ค่าใช้จ่ายโรงงานกระดาษไทย	๓,๒๐๖,๕๕๐ บาท
๔. ค่าใช้จ่ายโรงงานทอผ้าไทย	๒,๐๗๐,๒๕๖ บาท
๕. ค่าใช้จ่ายโรงงานสุรา	๕๐๐,๐๐๐ บาท
๖. ค่าเวนคืนที่ดินเพื่อก่อสร้างโรงฆ่า สัตว์พระโขนง	๓๕๐,๐๐๐ บาท
๗. เงินทุนช่วยเหลือการทำนา	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๘. เงินทุนหมุนเวียนซอยฝ้าย	๕๐๐,๐๐๐ บาท
๙. เงินทุนหมุนเวียนสำหรับสร้าง เครื่องมือเกษตรต่าง ๆ	๒๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. เงินทุนหมุนเวียนช่วยเหลือชาวนา	๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๑. การดำเนินการจัดตั้งแปปลา	๒๕๐,๐๐๐ บาท
๑๒. การชดเชยประทาน	๓๘,๐๕๕,๕๒๒ บาท
๑๓. การสหกรณ์	๕,๕๖๘,๗๐๐ บาท

๑๔.	การบำรุงการขนส่ง	๘,๕๕๖,๐๗๖	บาท
๑๕.	ค่าหุ้นบริษัทเดินอากาศ จำกัด	๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๑๖.	การไปรษณีย์โทรเลข	๖,๕๗๒,๓๓๖	บาท
๑๗.	เงินทุนสร้างสร้างทาง	} ๗๐,๔๐๖,๖๒๐	บาท
๑๘.	การก่อสร้างทาง		
๑๙.	การรถไฟ	๗๘๗,๒๐๓,๓๗๕	บาท
๒๐.	ค่าสร้างโรงงานทอกระดืบ	๓,๑๔๒,๗๒๐	บาท
๒๑.	เงินทุน ปรับปรุง และ พัฒนา ต่าง ๆ	๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๒๒.	ค่าบูรณะโรงไฟฟ้าถ่านหิน	๓,๕๐๐,๐๐๐	บาท
๒๓.	เงินให้เทศบาล เพื่อบูรณะการ ประปาของเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ	๓,๕๐๐,๐๐๐	บาท
๒๔.	ค่าจัดสร้างการไฟฟ้าต่างจังหวัด	๒,๖๐๐,๐๐๐	บาท
๒๕.	ค่าบูรณะและซ่อมกิจการไฟฟ้าจังหวัด	๖๐๐,๐๐๐	บาท
๒๖.	เงินให้เทศบาลเพื่อจัดสร้างการ ประปาดังจังหวัด	๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๒๗.	ค่าชดเชยที่ดินบริเวณเพลิงไหม้ ในเขตเทศบาล	๕๐๐,๐๐๐	บาท

มาตรา ๘ ให้กระทรวง ทบวงกรมปฏิบัติกร เบิกจ่ายงบประมาณ
ที่ได้รับอนุญาตนั้น ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินแผ่นดิน

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การ คลัง รัชชา การ ตาม
พระราชบัญญัตินี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายทวีมนตร์

๑๑.๒๓) น,

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นประธาน
 คณะกรรมการงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๒ ข้าพเจ้า
 ขอคัดค้านการแก้ไขของวุฒิสภาในเรื่องปัญหา ๒ เรื่องนี้ เพราะฉะนั้น ขอ
 แยกแยะออกเป็น ๒ ปัญหา เราพูดถึงปัญหาเรื่องเงินพิเศษของสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรก่อน ในปัญหาที่วุฒิสภาได้คัดค้านการเพิ่มเกี่ยวกับเงิน
 พิเศษพิเศษของสมาชิกสภาผู้แทนและข้าราชการการเมือง ตามที่ข้าพเจ้าเข้าใจ
 ไม่ได้คัดค้านในปัญหาที่ว่าจะไม่ให้ แต่คัดค้านในปัญหาเรื่องหักการ คือ
 ว่าเงิน ๑,๗๐๐,๐๐๐ กว่าบาทนั้นไม่ควรจะลงในข้อผูกพัน แต่ข้าพเจ้าจะขอ
 พิจารณาข้อขาดข้อบกพร่องให้ทราบว่าการไม่ลงในข้อผูกพัน คือเงินที่เรา
 หักการ สภาได้รับหักการไปแต่จะมี ๓ ข้อ ข้อที่ ๑ คือเงินส่วน
 ค่าใช้จ่ายสามัญ ข้อที่ ๒ คือเงินสามัญไม่ลงทุน ข้อที่ ๓ คือเงินสามัญลงทุน
 เพราะฉะนั้น ความขอลที่เราได้รับหักการในจำนวนยอดเงินตัดขาดออกไม่ได้
 ๓,๗๐๐,๐๐๐ จากยอดสามัญ มาลงในอันใดอันหนึ่งก็
 ผิด เราทำไม่ได้ คือเกินยอดงบประมาณที่เราได้รับหักการแต่ละประเภท
 อยู่แล้ว ข้อที่ ๒ เมื่อเราย้ายไปข้อนี้ไม่ได้เราก็หันมาพิจารณาว่า การ
 ที่เราได้เป็นข้อผูกพันนั้นจะผิดหรือถูกประการใด นี้เราถือคำให้แน่นอน คำว่า
 ข้อผูกพันแต่จะจำเป็นจะต้องมีกฎหมายหรืออะไรไว้รับรองหนนอยู่ นี้ถ้าเราใช้
 คำเราถือคำว่าผูกพันโดยเคร่งครัด แต่ทบทวนหาที่ใดทำกันมาแต่ คำว่า
 ข้อผูกพันมิได้เคร่งครัด ซึ่งข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างให้ท่านเห็นได้ว่า การ
 ที่คณะกรรมการของสภาได้ลงในข้อผูกพันนั้นไม่ใช่เป็นการผิด ทั้งนี้ไม่ใช่
 ว่าข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นประธานกรรมการแล้วจะแก้ตัว ท่านจะเห็นได้ว่า
 ในมาตรา ๓ ในหมวดข้อผูกพัน เราจะได้เห็นว่า ก. เงินค่าส่วนแบ่งขอไม่

ข. เงินสงฆ์แบ่งปัน ๆ ค. เงินเบียดเบียนบ้านนาญ ง. เงินเพิ่มพิเศษ
 สำหรับประจำตำแหน่งข้าราชการต่างประเทศ จ. เงินเพิ่มพิเศษสำหรับ
 ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนและข้าราชการการเมือง ทนในข้อ ก. และ จ.
 หมวดลักษณะคล้ายคลึงกัน เพราะว่าการเพิ่มเงินให้ข้าราชการต่างประเทศ
 ไม่มีกฎหมายอะไรกำกับที่ข้าพเจ้าต้องขอมาแต่ขอ และเงินเพิ่มพิเศษให้สมาชิก
 สภาผู้แทนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่มีปัญหาอันใดที่จากรายชื่อบริษัทหนึ่ง แต่
 เราจะไม่ยอมรับข้ออื่นหนึ่งซึ่งมีเหตุผลคล้ายคลึงกัน มีบางท่านได้เคยปรารภ
 กับข้าพเจ้าว่าเราควรจะตั้งเป็นข้ออื่นหนึ่งมาตราอะไร ๆ ทั่วถึงมา ตั้งมาตรา
 เราตั้งอย่างนั้นก็เป็นถ้อยคำที่แน่นอนแน่ นั้นเป็นข้ออื่นหนึ่ง ในเมื่อข้อหนึ่ง
 ก. กับ จ. คล้ายคลึงกันแล้ว ไปก็ไปด้วยกันทั้งหมด อยู่ก็อยู่ด้วยกันทั้งหมด
 เราไม่มีความจำเป็น ส่วนที่จะเขียนเป็นข้อมาตราหนึ่งก็ไม่มีความจำเป็น อันที่
 ต้องมีบางท่านปรารภว่า ถ้าไม่ไปออกกฎหมายเสียให้เป็นที่ชัดเจน ถ้า
 ออกกฎหมายจะทำให้เป็นข้อผูกพันรัฐบาลมากมาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็น
 ประธานกรรมการ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากที่จะทำด้วยนั้น คงโดยวิธีการอย่าง
 รัฐบาลจะตักได้ไม่อาจรู้ได้จะตักจาก ๑๐๐๐ ก็ได้ จะตักได้โดยไมตักจะมี
 กฎหมายอะไรออกอีกเลย ถ้าออกกฎหมายมากำกับเงินก่อนแล้วเมื่อจะตัก
 เราจะต้องออกกฎหมายอีก ความยุ่งยากจะมีมากมาย เพราะฉะนั้นเมื่อตั้ง
 อย่างนี้แล้ว เรายังได้ข้อหลักแน่นอนในคำว่า ข้อผูกพัน เราไม่ได้เคร่งครัด
 ความหมายของ ข้อผูกพันนี้ คง ข้าพเจ้าได้ยก ตัวอย่างให้ท่าน สมาชิกสภาผู้
 เพราะฉะนั้นการทวงถามนี้ถ้าไปผิดนั้นก็ไม่ใช่ด้วยเหตุผล เพราะว่าทางวุฒิสภา
 เองก็ไม่ตักข้อ ก. ด้วย ถ้าตักทั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้เพียงลำบากหน่อย ถ้าไม่
 ได้ตักอย่างนี้แล้ว ลักษณะทั้งสองอัน จะเพิ่มให้ข้าราชการต่างประเทศ หรือเพิ่ม
 ให้แก่สมาชิกสภาผู้แทน การเพิ่มเหล่านี้ก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน และไม่มี
 กฎหมายออกทั้งคู่ เมื่ออันหนึ่งเป็นข้อผูกพัน อันที่สองก็เป็นข้อผูกพัน

ไม่มีปัญหา นี่สำหรับปัญหาเรื่องเงินเพิ่ม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า การอธิบายในอุดมคติบางอย่างจะไม่กระจ่างแจ้งจึงเกิดปัญหาขึ้นขึ้น อันที่จริง ในปัญหาเรื่องเงินของ ชมรมศาสตร์การเมือง ที่เพิ่มให้อีก ๖๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เท่าที่ทราบมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ฟัง ที่ทราบมาแล้วปรากฏว่าตาม คำชี้แจงไม่แสดงบังคับว่าการให้ไปอีก ๖๐๐,๐๐๐ เพื่อชมรมศาสตร์การเมืองได้ ขยายกิจการของตัว แต่ข้าพเจ้าขอแย้งว่าอย่างหนึ่ง ในกรมได้ทำตามกระทรวง ได้ก็ตาม การจะได้รับเงินเพิ่มจากงบประมาณนั้นมียุติ ๒ ลักษณะ ลักษณะ หนึ่งคือขยายกิจการของกรมกองนั้น ออกลักษณะหนึ่งคือทำให้กรมกองนั้นม ด้มรรถภาพดีขึ้น แต่ที่คณะกรรมการงบประมาณได้ให้ไปอีก ๖๐๐,๐๐๐ นั้น ไม่ใช่ช่วยขยายกิจการของ ชมรมศาสตร์การเมือง เป็นการทำไปเพื่อให้ ชมรมศาสตร์การเมืองนั้นได้แข่งแกร่งขึ้น คือว่าได้จุดของศกการของตัวขึ้น อย่างจุดคนบัดเป็น ๕ ประเภทขึ้น ทั้งนี้ การจัดอย่างนั้นเหมือนอย่างมหา วิทยาลัยทุกแห่ง ซึ่งสถานบริบรองให้ไปแต่ ซึ่งในเดิรมหาวิทยาลัย วิชาธรรมศาสตร์และการเมืองก็มคนบคอยู่เพียงคณะเดียวเท่านั้นซึ่งเป็นคณะ กต่าง ถ้าเราได้ยกขึ้นมาพิจารณาแล้ว การควบคุมวิชาแต่ละประเภทก็ จะได้มีความแข็งแรงดี มีความกระฉับกระเฉงขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าบุตร หรือลูกศิษย์ของเราที่ได้ออกมาจากมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง แล้วก็จะได้รับการกวดขันมากจนกว่าในที่จะคอนโทรล เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ไม่ได้เป็นการขยายงานอะไร แต่เป็นการที่จะส่งเสริมให้งานของเรามี ด้มรรถภาพดีขึ้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าในฐานะกรรมการ เราจึงได้ คนมดีให้ ทั้งนี้เพื่อให้มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองได้เข้าไป ในแนวเดียวกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ บาง ที่เมื่อได้ตัดไปแล้วได้เอาไปไว้ที่ไหน ก็ปรากฏว่าได้เอาไปไว้ โดยให้สภาทนายความ ๕๐๐,๐๐๐ บาท เวลานั้นข้าพเจ้า ก็มีความเห็นชอบด้วย แต่ได้ทราบว่าสภาทนายความนั้นเงินไม่พอแล้ว ข้าพ

เจ้าได้ทราบคือรัฐบาลเป็นผู้ดูแลควบคุมในเรื่องสุขภาพชาติน้อย ถึงแม้ว่า
กิจการจะไม่ขยับอยู่กับรัฐบาลโดยตรงก็ตาม แต่พ่อแม่อยู่ในชนแปรรูปก็
ตัดสินใจได้ในชนแปรรูปคนนั้น ทางฝ่ายรัฐบาลก็ไม่เงินของสุขภาพชาติน้อย
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะก้าวไปอย่างไร ถึงแม้ว่าสุขภาพชาติน้อยมีความกังวล
อย่างไรก็ตามก็อาจจะขอมาได้

ในคืนที่สอง เมื่อได้ให้เงินแก่สุขภาพชาติน้อยจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แล้ว
ยังได้ให้กรมการศึกษาคือ ๓๐๐,๐๐๐ บาท นี้นายข้าพเจ้าได้ทราบมาแต่
ข้าพเจ้าขอเรียนว่าในการที่ช่วยโรงเรียนอาชีวศึกษา ถ้าเป็นเช่นนั้นของหมอบ
ผิดใหญ่ โดยเหตุที่ว่าในกระทรวงศึกษาเท่าที่ข้าพเจ้าทำได้เพราะว่าเคยได้
อยู่มาหลายปี เขาได้บ่งไว้ว่า โรงเรียนราษฎร์ทุกชนิดจะเป็นส่วนหนึ่งหรือ
เป็นส่วนหนึ่งหรืออาชีวศึกษา ต้องขึ้นอยู่กับกรมสามัญศึกษา ซึ่งกรมสามัญ
ศึกษาได้แบ่งออกเป็นสอง เช่นของโรงเรียนราษฎร์ ของโรงเรียนหลวง ก
อะไรเหล่านี้ ส่วนกรมอาชีวศึกษานานาชาติเฉพาะแต่โรงเรียนอาชีวศึกษา
ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบคงชัด เพราะฉะนั้นถ้าเราจะเอาเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐
มาให้ไปแล้ว ก็คงจะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย และจะไม่ได้ตามความ
มุ่งหมายของคณะกรรมการ เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ทราบแล้ว คง
จะมีสาเหตุที่ได้อธิบายกันมาไม่เป็นที่เข้าใจในจุดที่สถานเป็นแน่ ๆ จึงได้เกิด
อย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอสรุปว่า ถ้าเมื่อก่อนมาที่สถานจะ
เห็นด้วยกับข้าพเจ้าก็คงยืนยัน เพราะว่าไม่มีเหตุผลอะไรเลย

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตั้ง
มติ ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง
มีมติมาชกรับรอง

นายวงศ์ วีระชาติพลี (จันทบุรี) : ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะ
ว่าในการที่จุดที่สถานแก้ไขมา.....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ เขาขอเสนอให้ตั้งมติแล้ว
นายวงศ์ วีระชาติพลี (จันทบุรี) : ขอเบ็ดตกภิปราย
มีมติมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ตั้งมติและมีผู้เสนอขอให้อภิปราย
ต่อไป มีผู้รับรองถูกต้องทั้งสองฝ่ายแล้ว ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรเบ็ดตกภิปราย ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นควรอภิปรายต่อไป ๑๖ เห็นควร
เบ็ดตกภิปราย ๕๔ เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งมติได้ ข้าพเจ้าจึงขอ
ประเทศที่ปรึกษาที่ประชุมในประเทศวาระย่นย่อหรือไม่ว่ากัน ถัดจากวาระยกมือ
ครั้งเดียวเป็นการย่นย่อหรือไม่ว่ากันแต่ขออย่างที่เคยปฏิบัติมา ท่านผู้ใด
เห็นว่าควรย่นย่อตามร่างเดิม ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นว่าย่นย่อ ๗๒ เป็นอันว่าย่นย่อร่างนี้
ตามที่สภาผู้แทนได้ผ่านร่างไป

ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเรื่องรางวัล
ทุกข์ พุทธศักราช ๒๔๙๒ ซึ่งวุฒิสภาขอแก้ไขขึ้นมา

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเรื่องรางวัลอันทักซ์

พ.ศ. ๒๔๙๒

ซึ่งวุฒิสภาพิจารณาเสร็จแล้ว

ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติเรื่องรางวัลอันทักซ์ พ.ศ. ๒๔๙๒ ได้ และเสนอไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญนั้น ในคราวประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๖/๒๔๙๒ (วิสามัญ) วันอังคารที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒ ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้นแล้ว แต่ลงมติให้แก้ไขเพิ่มเติม โดยเห็นชอบตามเหตุผลของคณะกรรมการและคำแปรญัตติของสมาชิกวุฒิสภา เหตุผลในการแก้ไขมีดังนี้ คือ

๑. มาตรา ๔ ขอนุมาตรา ๒ บรรทัดแรก ตัดคำว่า "หรือผู้อื่น" ออก ตามคำแปรญัตติของสมาชิกวุฒิสภา โดยเหตุผลว่า สิทธิในการเสนอรางวัลอันทักซ์นั้นเป็นสิทธิเฉพาะตัว จึงไม่สมควรจะให้ผู้อื่นนอกจากผู้ได้รับความเดือดร้อนเท่านั้นเป็นผู้เสนอรางวัลอันทักซ์ได้เอง

๒. มาตรา ๗ ตัดออกทั้งมาตรา ความเหตุผลของคณะกรรมการที่ว่า "ไม่เป็นกรรมาธิการที่จะตรากฎหมายรับใช้ หรือสนับสนุนการใช้บัตรต้นแท้ ไม่ปรากฏว่าเคยมีกฎหมายไทยหรือกฎหมายประเทศอื่นใดรับรองบัตรต้นแท้ นอกจากมาตรา ๒๔ แห่งรัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) ที่บัญญัติว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิเสนอรางวัลอันทักซ์ ฯลฯ" นั้น คำว่า "บุคคล" ย่อมมีความหมายถึงบุคคลที่ปรากฏตัวตน แม้ในมาตรา ๗ จะได้เปิดโอกาสให้ คณะกรรมการใช้ดุลยพินิจจะไม่รับพิจารณา รางวัลอันทักซ์ก็จะเป็นบัตรต้นแท้ได้ ในกรณีที่คณะกรรมการรับพิจารณาแล้ว ย่อมได้

ขอว่า เป็นการพิจารณาบัตรสันเทห์ อันเป็นฉันทการซึ่งไม่ควรตั้งมีขึ้น
เจตนารมณ์ของร่างเดิมมุ่งช่วยเหลือผู้ได้รับทุกข์ ซึ่งไม่กล้าเบียดเบียนตนเอง
จากความเกรงกลัวอันตราย แต่มาตรา ๒๒ บัญญัติข้อย่าง ให้ถือคำเช่นขอ
เรื่องราวร้องทุกข์เป็นความลับ จึงควาได้มอบบัญญัติคุ้มครองผู้ยื่นเรื่องราว
ร้องทุกข์ไว้โดยสมควรแต่

๓. มาตรา ๑๓ แก้ไขตามเหตุผลของคณะกรรมการฯ คือ

ในวรรคแรก บรรทัดที่ ๑ ตัดคำว่า "ให้" ออก
บรรทัดที่ ๒ เพิ่มคำว่า "อาจ" ระหว่างคำว่า
"เรื่องราวร้องทุกข์" กับ "ตั้ง
อนุกรรมการไปพิจารณา"

ในวรรคสอง ตัดข้อความที่ว่า "อย่างน้อย ๒ คน" ซึ่ง
เป็นบุคคลที่ผู้เสนอ เรื่องราวร้องทุกข์ ระบุขอ
ให้ตั้งเป็นอนุกรรมการ เว้นแต่ผู้เสนอเรื่อง
ราวร้องทุกข์ไม่ได้ระบุชื่อ ออก และเพิ่ม
คำว่า "ตั้งไม่เป็นข้าราชการประจำ" แทน

ในวรรคสาม ตัดออกทั้งวรรค

เหตุผลที่แก้ไขในมาตรานี้โดยเห็นว่า ในวรรคแรกคำที่ร่างเดิมคือ
ตัดความว่า เป็นบทบังคับให้คณะกรรมการตั้งตั้งอนุกรรมการในทุกกรณี
คณะกรรมการเห็นว่าในกรณีปรากฏข้อเท็จจริง คือคณะกรรมการชุดตั้ง
อยู่แล้ว หรือในกรณีคณะกรรมการอาจพิจารณาข้อเท็จจริงได้เอง โดย
อาศัยมาตรา ๑๗ ก็ไม่จำเป็นต้องตั้งอนุกรรมการ

ในวรรคสอง คณะกรรมการเห็นว่า กรรมการเรื่องราวร้องทุกข์
ที่จะแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นผู้ทสภานุแทนให้ความเห็นชอบแต่ข้อความ
มาตรา ๘ ก็เป็นการสมควรที่จะได้รับความไว้วางใจในการใช้ดุลยพินิจ
เลือกอนุกรรมการเอง

อนุกรมการควรเป็นกลางจริง ๆ การทห้ามแต่งตั้งข้าราชการ
 ประจำนเห็นได้ว่า เพื่อบงกนมให้พรรคพวกหรือผู้บังคับบัญชาของข้าราช
 การผู้ถูกกล่าวหาช่วยเหลื่อข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาด้วยความลำเอียง ดงน
 ทัมเหตุสุดสัสมคอวในอนทจะคุมคอวของประ โยชนของผูทุได้รับทุทช โดยกดับกัน
 กไม่คอวยอมให้ เอกสิทธิ์แกมเส่นอ เรอจราว รอจทุทชทจระบคจ อนุกรมการ
 เป็นคอวจริงวาคคตทผู้เส่นอเรอจราวรอจทุทชระบคจทให้เป็นอนุกรมการ
 อาจเป็นผูปราศจากคอวลำเอียงกได้ แต่ไม่เส่นอไป คณะกรรมาธิการเห็น
 จว ภายอมให้ผู้เส่นอเรอจราวรอจทุทชมเอกสิทธิ์ตามร่างเดิม กจะเป็น
 การเบคชองอย่างกวางกวางให้มการตั้งพรรคพวกเป็นอนุกรมการ และถ้า
 มการตั้งบุคคลเส่นอาน ผู้ถูกกล่าวหาจะไม่ได้รับคอวยุติธรรม
 ดงปรากฏตามร่างซึ่งวุฒิสภาได้ลงมติให้แก้ไข ที่ได้เส่นอมาพร้อม
 นด้วยแต่จ

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ร่าง

พระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๙๒
 (ซึ่งวุฒิสภาได้ลงมติแก้ไข)

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยเรื่องรางวัลร้องทุกข์

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ เรื่องรางวัลร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๘๒"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บุคคล ย่อม มีสิทธิ เสนอ เรื่องรางวัล ร้องทุกข์ ตาม พระราชบัญญัติ

ผู้ที่เป็นทหารหรือตำรวจ ถ้าจะเสนอเรื่องรางวัลร้องทุกข์อันเกี่ยวกับราชการทหารหรือตำรวจ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎของบังคับว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๔ บรรดาเรื่องรางวัลร้องทุกข์ ที่รวบรวมไว้ พิจารณา ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

- ๑. ต้องเป็นเรื่องราวซึ่งผู้เสนอเรื่องรางวัลร้องทุกข์ประสงค์ให้ได้รับการปลดปล่อยทุกข์ทรมานได้รับ โดยจำเป็นที่จะต้องขอให้รัฐบาลช่วยเหลือ หรือ
- ๒. ต้องเป็นเรื่องราวซึ่งผู้เสนอเรื่องรางวัลร้องทุกข์ (หรือผู้อื่น) หรือข้าราชการชนได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายเนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือเทศบาลปฏิบัติกรนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือละเลยคชหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ต่ำกว่าเกินสมควร หรือใช้ดุลยพินิจเกินสมควรแก่เหตุหรือไม่สุจริต

มาตรา ๕ เรื่องรางวัลร้องทุกข์ดังต่อไปนี้ให้รวมไว้พิจารณา

- ๑. เรื่องรางวัลร้องทุกข์ซึ่งเป็นการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลยุติธรรม หรือที่ศาลยุติธรรมแพกษาหรือตั้งเต็ดขาดแต่

๒. เรื่องราว ซึ่ง คณะ กรรมการ เรื่อง ราวร้องทุกข์ใดอันเจ็ด เด็ดขาดแล้ว

มาตรา ๒ คำเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ต้อง

- ๑. มีเหตุผลประกอบโดยชัดแจ้ง
- ๒. ใช้อ้อยคำสุภาพ
- ๓. ลงลายมือชื่อและคำบดท้อยของผู้เสนอให้ชัดเจน

(มาตรา ๓ ถ้าคำเสนอ เรื่องราว ร้องทุกข์ ไม่ปรากฏ ลายมือ ชื่อ และ คำบดท้อยของผู้เสนอ หากเป็นการร้องทุกข์กล่าวหาเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือ เทศบาล คณะกรรมการจะรับไว้พิจารณาได้เมื่อมีเหตุผลประกอบ โดย ชัดแจ้ง และอ้างพยานหลักฐานอันจะเรียกมาพิจารณาได้)

มาตรา ๔ การเสนอ เรื่อง ราว ร้องทุกข์ ต่อ คณะกรรมการ เรื่องราว ร้องทุกข์ต้องส่งไปยังสำนักงานของคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ การยื่นเรื่องราวร้องทุกข์โดยกลุ่มบุคคลนั้น ให้ยื่นด้วยอาการสงบ เรียบร้อย

มาตรา ๕ ให้มี คณะ กรรมการ ขึ้น คณะ หนึ่ง เพื่อ พิจารณาวินิจฉัย เรื่องราวร้องทุกข์เรียกว่า "คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์" ประกอบด้วย ประธานกรรมการ ๑ คน และกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่า ๖ คน

ประธานกรรมการและกรรมการให้แต่งตั้งโดย พระบรมราชโองการ ด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทน กรรมการที่จะแต่งตั้งชื่อนั้น ต้องมีคุณ สมบัติดังนี้คือ เคยเป็นข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่า หัวหน้ากอง หรือเทียบเท่า และต้องไม่เป็นข้าราชการประจำ

มาตรา ๑๐ ประธานกรรมการและกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งให้ อยู่ในตำแหน่งกำหนดสองปี เมื่อสิ้นกำหนดสองปีแล้ว ประธานกรรมการ และกรรมการอาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้ ในระหว่างกำหนดเวลาดังสองปี

ประชนกรรมการและกรรมการยอมนพจากตำแหน่งเมฆ ตาย ลาออก
รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาให้จำคุก หรือต้องคำพิพากษาให้ตมระตาย
หรือไร้ความสามารถ หรือจุดพนเพอนไม่สัมพันธ์ประกอบ ในกรณีเช่นนี้จะได้
แต่งตั้งบุคคลอื่น ชนเป็นประชนกรรมการ หรือกรรมการแทน ในช่วงระยะเวลา
ที่ยงเหลืออยู่

เมื่อครบกำหนดวาระของปีแล้ว ถ้ายังไม่ได้มีการแต่งตั้งผู้ใดแทน
ประชนกรรมการหรือกรรมการซึ่งหมดวาระของตำแหน่ง ก็ให้ประชน
กรรมการหรือกรรมการนั้น ๆ มีอำนาจและหน้าที่ดำเนินการตามตำแหน่ง
ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งใหม่

เมื่อประชนกรรมการพ้นจากตำแหน่ง หรือไม่สามารถมาปฏิบัติ
หน้าที่ได้ ให้กรรมการประชุม เลือกกรรมการคนใดคนหนึ่ง เป็น ประชน
กรรมการแทนชั่วคราว

มาตรา ๓๑ ให้มีเดชานุการของคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์
และพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการงานตามสมควร

มาตรา ๓๒ เมื่อได้รับเรื่องราวร้องทุกข์ฉบับใดแล้ว ให้ประชน
กรรมการมอบให้กรรมการคนใด หรือต่อประชนกรรมการเองก็ได้ มี
หน้าที่ตรวจพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ฉบับนั้น แล้วปรึกษาปรึกษาคณะกรรมการ
ในการประชุมปรึกษากิจการใด ๆ ต้องมีกรรมการเกินกว่า ครึ่งหนึ่ง
ของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์แห่งความชัดเจนในข้อเท็จจริง (ให้) คณะ
กรรมการเรื่องราวร้องทุกข์อาจตั้งอนุกรรมการไปพิจารณา ณ สถานที่ ๆ ย่าง
ว่าเกิดเหตุอันเป็นมูลให้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์นั้น

อนุกรรมการที่แต่งตั้งต้องมีจำนวนไม่เกินกว่า ๕ คน และ (อย่างน้อย
๒ คนต้องเป็นบุคคลผู้เสนอเรื่องราว ร้องทุกข์ ระบุชื่อให้ ตั้งเป็นอนุกรรมการ
เว้นแต่ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์ไม่ได้ระบุชื่อ) ต้องไม่เป็นข้าราชการประจำ

(อนุกรรมการต้องไม่เป็นข้าราชการประจำ)

มาตรา ๑๕ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการเรื่องรางวัลทองคำ ให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมาก ในกรณีที่คะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานกรรมการออกเสียงเพิ่มอีกหนึ่งคะแนนเป็นเสียงขาด

เรื่องรางวัลทองคำและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการนั้น ให้จัดบันทึกลงในสารบบบัญชีไว้เป็นหลักฐาน

มาตรา ๑๕ ให้ออกพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานของคณะกรรมการเรื่องรางวัลทองคำขึ้นตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๖ ค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการเรื่องรางวัลทองคำและอนุกรรมการ ให้จ่ายในงบประมาณของสำนักนายกรัฐมนตรี

มาตรา ๑๗ ในการพิจารณาเรื่องรางวัลทองคำทั้งปวง ให้คณะกรรมการเรื่องรางวัลทองคำหรืออนุกรรมการแต่งตั้งกรมมอานาจ

(๑) พิจารณาเรื่องรางวัลทองคำว่า เข้าลักษณะที่จะพึงรับได้พิจารณาหรือไม่ ถ้าเรื่องรางวัลทองคำใดเข้าลักษณะที่จะพึงรับได้พิจารณา จึงให้ดำเนินการต่อไป

(๒) มีหนังสือสอบถามกระทรวงทบวงกรมและเทศบาลที่เกี่ยวข้องให้ชี้แจงข้อเท็จจริงและการปฏิบัติพร้อมทั้งเหตุผลในกรณีนั้น

(๓) ให้กระทรวง ทบวงกรม และ เทศบาล ที่ เกี่ยว ข้อง ส่ง เอกสารหลักฐานต่าง ๆ หรือส่งบุคคลในสังกัดมาให้ถ้อยคำประกอบการพิจารณา

(๔) ให้กระทรวงทบวงกรมและเทศบาลที่เกี่ยวข้องส่งผู้แทนมาชี้แจง

(๕) มีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหามาทำการสอบสวน หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานของตนมาประกอบการพิจารณา

(๖) เรียกให้ผู้เสนอเรื่องรางวัลทองคำนำพยานหลักฐาน มา ประกอบ การพิจารณา

(๗) เรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือ ส่งเอกสารหลักฐาน ที่เกี่ยวข้องกับกรณีนั้น

(๑) มีหนังสือ ขอให้ กระทรวง ทบวงกรม และเทศบาล ส่งบุคคลในสังกัดคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำการสอบปาก คำ พยาน ส่งมา ประกอบการพิจารณา

มาตรา ๓๗ ในการพิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ หากปรากฏว่าจะมีมุตไปในทางความผิดอาญาแล้ว คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์หรืออนุกรรมการจะขอให้เจ้าพนักงานสอบสวนเข้าทำการสอบสวนเรื่องราวอันนี้ พร้อมกับคณะกรรมการหรืออนุกรรมการก็ได้

มาตรา ๓๘ ถ้า ผู้เสนอ เรื่อง ร้อง ทักข ใ้ รับ หนังสือ จาก คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์หรืออนุกรรมการ ให้ข้างพยานและนำหลักฐานมาแสดงต่อคณะกรรมการหรืออนุกรรมการแล้ว ไม่นำพยานหนังสือนั้นมาแสดงต่อคณะกรรมการหรืออนุกรรมการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้ถือว่าตั้งเรื่องราวร้องทุกข์นั้น คณะกรรมการมีอำนาจสั่งจำหน่ายเรื่องราวร้องทุกข์นั้นเสียจากสารบบบัญชี

เรื่องราวร้องทุกข์ ซึ่ง คณะกรรมการได้ สั่งจำหน่าย จากสารบบบัญชีแล้วนั้น ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์จะขอให้พิจารณาใหม่หรือเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ในเวรครั้งนั้นอีกไม่ได้ เว้นแต่จะแสดงให้เป็นที่พอใจคณะกรรมการว่า ไม่สามารถปฏิบัติตามหนังสือของคณะกรรมการหรืออนุกรรมการได้ เพราะเหตุสุดวิสัย

มาตรา ๓๙ เมื่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์รายใดเป็นอย่างใดแล้ว ให้แจ้งคำวินิจฉัยไปยังนายกรัฐมนตรี และให้คณะกรรมการแจ้งไปให้ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์ทราบคำวินิจฉัย ของคณะกรรมการด้วยภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้มีคำวินิจฉัย

เมื่อนายกรัฐมนตรีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการแล้ว ได้จัดการไปเป็นประการใด ให้แจ้งให้คณะกรรมการทราบภายในกำหนด

ทุกสัปดาห์ นับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ และให้คณะกรรมการแจ้งผลให้ผู้เสนอเรื่องร้องทุกข์ทราบด้วย ภายในกำหนดสัปดาห์ นับจากวันที่คณะกรรมการได้รับแจ้ง

มาตรา ๒๑ บรรดา เรื่องร้องทุกข์ ที่อยู่ใน ระหว่างการ พิจารณา ของคณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ในวาระใช้พระราชบัญญัติ ให้ คณะกรรมการที่ใดแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินับมาพิจารณาสืบไป

มาตรา ๒๒ ค่าเสนอเรื่องร้องทุกข์ให้ถือว่าเป็นความลับ

มาตรา ๒๓ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัติ และ ให้มีอำนาจออกกฎเพียบปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ

กฎนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้ ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

๑๑.๔๕ น.

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาแด่พระเจ้าอยู่หัว
บ.ญ.คดีเรื่องราด ร้องทุกข์นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ที่ไม่เห็นด้วย
ก็เพราะเหตุว่า ในข้อแรกมาตรา ๕ ทศต คำว่า "หรือ ผู้อื่น" นั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าตามทูลเกล้าฯ ถวาย มา นั้น ยังไม่ ชอบด้วย เหตุผล เพราะ
เหตุว่าความที่อ้างมาหลาย ๆ กับว่าอ้างว่ามาตรา ๕ ขนุมาตรา ๒ บรรทัด
แรก ทศต คำว่า "หรือผู้อื่น" ออก ตามคำแปรเบียดของสมาชิกวุฒิสภา
ต่อว่าสิทธิในการเสนอเรื่องร้องทุกข์ของชนเป็นสิทธิเฉพาะตัว จึงไม่สมควร
จะ ให้ผู้อื่นนอกจากผู้ได้รับความเดือดร้อนแทนเป็นผู้เสนอเรื่องร้องทุกข์
ได้เอง ในที่นี้ทางคณะกรรมการร่างฎีกาผู้แทนซึ่งข้าพเจ้าได้เป็นด้วยได้
พิจารณาแล้วเห็นว่า คนไทยเราบางคนแม้แต่ได้รับทุกข์เดือดร้อนอย่างแสนสาหัส
ประการใดก็ตาม ก็ยังนับถือทางพระพุทธรูปคำสอนที่ความไม่จริงใจ

หรือข้าพเจ้ามาตรวจแก้คนอื่นก็จะทำให้เขาเดือดร้อน ทนสำหรับกฏที่ผิด
 ไม่ร้องทุกข์มาเองแม้แต่ได้รับความทุกข์หรือเดือดร้อนก็ตาม เมื่อไม่ร้องจน
 มาถ้าหากว่าไม่ให้ผู้อื่นร้องแทน เรื่องราวก็จะตายหาหาค้นไม่ ทั้ง ๆ ที่
 สัมภพที่เราจะทำการได้ตั้งหรือตั้งข้อสงสัยให้ได้ความความนั้นได้รับความเดือด
 ร้อนเพราะเหตุไร ทนเมื่อผู้อื่นไม่ร้องแล้ว เรื่องก็จะตายหาหาค้นไม่ คงได้
 กราบเรียนมาแล้ว คณะกรรมการจะทราบความเดือดร้อนของเขาได้อย่างไร
 เพราะไม่เรขารวาทชนมาทจะตั้งข้อสงสัย ผู้หนึ่งก็จะเข้าใจว่าเขาปฏิบัติตนนั้น
 ได้แต่อกจะถือเป็น แบบฉบับปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้เราจะถ
 ความผู้ได้รับความเดือดร้อนแล้ว คงจะเป็นผู้ร้องใดเท่านั้น ก็จะเป็นการที่ไม่สัม
 ภาร คือจะให้ผู้อื่นที่เห็นว่าสัมภพจะนำเรื่องราวดี คณะกรรมการร้องทุกข์
 ได้ต่อไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในข้อนี้ และในข้อต่อไปที่
 คิดมาตรา ๗ ข้อตกลงมาตรานี้ ตามเหตุผลของคณะกรรมการว่าไม่
 เห็นเป็นการ สัมภพที่จะ ตราฎหมาย อย่างนั้น ไม่เคยปรากฏว่ามีใคร
 ประเทศไทยหรือประเทศอื่นบริบูรณ์และนอกจากมาตรา ๓๕ แห่งรัฐธรรมนูญ
 ฉบับชั่วคราวบัญญัติว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์นั้น คำว่า
 บุคคลก็ย่อมบุคคลของตนเอง แม้ในมาตรา ๓๗ จะได้เปิดโอกาสให้ คณะ
 กรรมการ ไร่ตัดสินก็จะไม่บริบูรณ์เรื่องราวร้องทุกข์ที่เป็นบุคคลอื่นที่ใด
 ในกรณีคณะกรรมการ ไร่พิจารณาแทน เป็นวิธีการที่ไม่ ควร จะสนับสนุน
 เจตนารมณ์ของร่างเดิมมุ่งช่วย เหตุผู้ ที่ใด ร้องทุกข์ ซึ่งไม่กตมาแต่เพียง
 จากความเกรงกลัวภัยอันตราย แต่มาตรา ๓๒ ได้บัญญัติด้วยแล้ว ในเรื่อง
 ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะถ้าถ้าจะถือจากกฎหมายรัฐธรรมนูญเอาแบบฉบับ
 มาจากกฎหมายต่างประเทศที่ใดก็ตาม รัฐชาติเมืองไทยของเราไม่ได้เอา
 แบบฉบับจากต่างประเทศ แต่ได้เอาความเหมาะสมแห่งประเทศแต่ประชาชน
 เป็นเกณฑ์ ถ้าจะถืออย่างนั้นแล้ว รัฐธรรมนูญก็สมควรจะคงยึดออกมา
 อย่างนั้น หมวดหนึ่ง มบัญญัติไว้ นอกเหนือ จากรัฐธรรมนูญที่ใดก็ตาม

เหตุใดกฎหมายเด็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เรา จะถือเอาแบบฉบับต่างประเทศมาเป็นกฎ
 เกณฑ์ทำให้ข้อเรื่องราวของทุกขเป็นความสับสนชาวเขาเห็น ว่า ยังไม่กว้าง
 ขวางพอที่จะรักษาความปดถกภัยของผู้มาร้องทุกข์ แต่บังอาจให้ข้อว่าคำร้อง
 ทุกขฉบับเดียวเป็นสิ่งที่ควรเบียดเบียนแทนน ทุน ในเรื่องราวที่จะต้องสอบสั่ง
 ทเราให้ขอความบรรล้นเทหเทศมเทศเพียงพอ ก็ให้คณะกรรมการพิจารณา
 ว่าควรจะมีไว้พิจารณาต่อไปหรือไม่ เป็นการชอบด้วยเหตุด้วยผลแล้ว
 แบบบรรล้นเทหที่ปฏิบัตยู่โดยสถานทางรัฐบาลกรบพง ความเหตุผลพช คือ
 ถอหตุกปฏิบัตยของรัฐบาลอยู่ ในเจตนาและคามัดถนการณของบ้านเมืองเจดา
 นเป็นหตุกในการที่เราตรากฎหมายนั้น แมรัฐธรรมนญฉบับของคราว
 จะบอกความบุคคลมัตถษยนเรื่องราวของทุกขก็ตาม แต่บรรล้นเทहनตอง
 เขาใจว่าไม่ใช่มัตถยเป็นผู้เขียน ต้องเป็นบุคคลเทहनเองเป็นผู้เขียน เพราะ
 ฐนนักเขาเกณฑตามรัฐธรรมนญบัญญัติไว้ ไม่ผิดอะไรตรงไหน เพราะ
 ฐนนักการทอสมัตถษาแก่ไขนชนชาวเขาไม่เห็นด้วย เพราะฐนนักชอชยนตาม
 รางเดิม และนอกจากนี้ในมาตรา ๑๑ แก้ไขตามเหตุผลของกรรมาชการ คือ
 ในวรรคแรก บรรทตท ๑ ตตคำว่า “ให้” ออก และบรรทตท ๒ เพิ่มคำว่า
 “อาจ” ระวังคำว่า “เรื่องราวของทุกข” กับ “ตั้งอนุ กรรมการไป
 พิจารณา” ในมาตรา ๑๑ นเป็นการให้อานาจคณะกรรมการที่จะตงกได้หรือ
 จะไม่ตงกได้ คือคำว่า “อาจ” กับคำว่า “ให้” นนผลตตถน คือ
 คำว่า “ให้” นนถาคณะกรรมการตองการทราบเพื่อความชตแจ่งแห่งขอ
 เทจจริงกตั้งอนุกรรมการได้ นอกจากนั้นมาตรา ๑๑ วรรค ๑ น บัญญัติไว้
 โดยอนุโตมตามวรรค ๒ ประกอบกัน ถ้าหากว่าเราจะแก้วรรค ๒ อย่าง
 ทอสมัตถษาแก่ไขมา คือ ตตคำว่า “อย่างน้อย ๒ คน ต้องเป็นบุคคลทผู้
 เช่นขเรื่องราวของทุกขระบชใหตงเป็นอนุกรรมการ เจนแต่ผู้เด่นขอเรื่อง
 ราวของทุกขไม่ได้รับชอ” ออกเดี่ยวเช่นนแต่จ คำว่า “ให้” ตตชกไม่

เป็นไร แต่ถ้าเราพิจารณาในวรรค ๒ ถ้าเราควรจะต้องออกหรือไม่ ถ้า
 ผู้มีสิทธิ์เสนอเรื่องราวร้องทุกข์จะขอให้ตั้งอนุกรรมการอย่างน้อย ๒ คน ซึ่ง
 เป็นของผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์ ถ้าเราคัดค้านเหมือนเรื่องราวร้องทุกข์
 จะไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างไรเลย การที่ผู้แทน บัญญัติ ไฉไล
 ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการมีความประสงค์จะให้มีคนเรื่องรา
 ร้องทุกข์ได้รับความเป็นธรรมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าคัดค้านผู้เสนอเรื่องราว
 ร้องทุกข์นั้นจะไม่ได้รับความเป็นธรรมพอ เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่ทำตาม
 อนุสัญญาฉบับวรรค ๑ เราคงตามร่างเดิม ข้าพเจ้าจึงขอขอร้องว่าควรให้
 เป็นไปตามร่างเดิม ในที่สุดทั้งหมดตามที่คณะกรรมการวินิจฉัยแล้วก็ได้ใช้
 มานาน ทุกประเทศข้าพเจ้าขอคัดค้านและขอขอร้องตามร่างเดิมของผู้แทน

๑๑.๕๕ น.

นายใหญ่ สวัสดิชิต (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าอยากจะเรียนต่อผู้
 นำผู้มาตั้งของทางสมาชิกผู้เคยรักใคร่ใคร่รัก คือถ้าจะมองในแง่คืออย่าง
 ที่ท่านว่าออกคือ ถ้าจะมองในแง่ร้าย ก็มอง เห็นอย่างอนุสัญญาที่ทบทวนมา
 ประเด็นสำคัญที่สุด คือบรรทัดที่ ข้าพเจ้าจะพูดถึงเรื่องนอกใจ เพราะ
 เป็นความจำเป็นและเป็นเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าจะมองถึงหน้าที่
 บริหารราชการในเรื่องเหล่านี้ ถ้าหากว่ากฎหมายระบุให้ว่าเป็นของบรรดา
 ดั้งแต่ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะไม่มั่งคั่ง และโดยไม่มีใครรับผิดชอบ และ
 ในที่สุดกรรมการเองจะต้องทำงานโดยไม่กำหนดหรือขอบเขต ข้าพเจ้า
 ขอร้องจะยกตัวอย่างว่า ฉะนั้น ข้าพเจ้ายินเรื่องราวว่านาย ก. เป็นคนทุจริตด้วย
 หลายอย่างนั้น พอดี กรรมการตอบว่านาย ก. ทำผิดแต่ตัวเอง
 ว่าออกคนหนึ่งทำทุจริตอย่างไร นอนอย่างนอนพอถ้า ลงข้อบังคับแล้ว ออกหลาย ๆ
 คนก็เขียนตั้งไว้ อีก ร้อยแปดพัน อย่าง แล้ว ข้อเท็จจริงข้าพเจ้า คิดว่า เรื่องราว

อาจจะได้รู้เด็ดขาดไปแต่แก้กลับจะได้รับความทุกข์ร้อน คชคนทุกข์ร้อน
 จริง ๆ อาจจะเป็นโดยการปลุกปั่นให้เกิดขึ้น จริงอยู่เมื่อสืบสวนแล้วไม่มี
 อะไรคนที่ถูกสอบสวนก็จะต้องถูกสอบสวนทุกอันทุกเรื่องแล้ว คนนั้นก็ไม่มเวร
 รวดหรือถูกกล่าวเท็จไม่ถูกต้องโทษ ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนั้นเป็นการหนักแก่คนที่
 ทำราชการชุกชุมมาก เมื่อมีอยู่อย่างนั้นแล้วทุกคนก็ไม่ต้องทำงานกันคอยนั่งรักษา
 ตัวระวังความทุกข์ยาก ความเจริญก้าวหน้าแก่ราชการก็ไม่ดี คือไม่ต้องทำ
 อะไรกัน ทุกๆ คนก็ต้องเอาตัวรอดหมด ถ้าหากว่าข้าราชการทั้งประเทศเต็ม
 ไปด้วยบุคคลเอาตัวรอด ไม่กล้าที่จะรับผิดชอบในการงานไม่กล้าเด็ดเดี่ยวเพื่อ
 ประโยชน์ส่วนรวมแล้วข้าพเจ้าคิดว่าผลร้ายจะเกิดขึ้น คือผู้ที่จะพิจารณาเรื่อง
 ราวร้องทุกข์โดยไม่มีความกลัวเกรงที่ วิจารณ์ก็หมายจะเอาคนตกตงข่มเหงราษฎร
 โดยไม่เป็นธรรมเอามาตั้งโทษให้ถึงความมุ่งหมายอย่างนั้นเป็นอันใหญ่ แต่
 มิได้มุ่งหมายว่าจะเอากฎหมาย เป็นเครื่องมีให้ ถูกกระทบกระเทือนโดยเฉย
 หน้าที่ ข้าพเจ้าคิดว่าความมุ่งหมายอย่างนี้จะเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าว่า เป็นวิธีการ
 ที่ดูผิดกันได้ ท่วงมาเห็นว่าเมื่อใครได้ รับความเดือดร้อนจริง ๆ ได้ร้องทุกข์ ไป
 มีความรับผิดชอบคือกำหนดข้อเท็จจริงก็เป็นภาระที่ตนได้ เรืองราวร้องทุกข์
 จะได้เป็นไปตามความมุ่งหมายของสำนักงาน ข้าพเจ้าคิดว่าเช่นนั้นจึงคิดว่าหากการ
 เป็นไปอย่างท้วงติงว่ามากน่าจะเฉยหายอย่างท้วงติงได้ว่ามา แต่ก็มีข้อ
 ประการหนึ่งซึ่งอาจมีข้อคิดเกิดขึ้นว่า ถ้าหากว่าเราเบียดเบียนด้วยอิทธิพล
 ของผู้มีอำนาจกดขี่ข่มเหงหรือผู้อนันต์เรื่องราวร้องทุกข์ ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะ
 หลีกเตยงซ่อนหนอาจจะหลีกเลี่ยง ความจริงมีกฎหมายหนักกว่ากฎหมายเรื่อง
 ราวร้องทุกข์ คือกฎหมายอาญา ใครทำร้ายใครก็มีกฎหมายคุ้มครองอยู่
 แล้วว่าคนไหนไม่เป็นธรรม ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างว่าแต่กฎหมายเรื่องราวร้องทุกข์
 เฉยกฎหมายอะไรก็คุ้มครองไม่ได้ ถ้าจะมีอย่างท้วงติงแล้ว เพราะฉะนั้นการ
 เขียนกฎหมายให้สมบูรณ์ทุกประการนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเกือบจะยุติด้วย มีผล

คืบข้างผดมเดียวอยู่บ้าง แต่เราจะต้องคำนึงความผดเสียมากกว่าหรือผดตมมาก
กว่าการคืบไม่ยอมรับฟังบุตรต้นเหตุจึงเป็นการทชอบ

อีกประการหนึ่งเรื่องตั้งกรรมการ ตามร่างเดิมการตั้งอนุกรรมการ
นั้นข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่ เป็นอย่างที่เรา ทักท้วงอยู่เหมือนกัน ถ้าข้อเท็จจริง
ปรากฏว่าข้าราชการ คนหนึ่งเบก เงินเดือนมา ไม่ได้จ่าย แก่ข้าราชการ ทั้งกรม
กรของทุกชั้นไปแต่ยังไม่จ่ายเป็นของตั้งอนุกรรมการ ไปยึดบัญชีครุเตี และ
และการรับเงินเดือนกรไปไม่ของยศเยือก อีกข้อหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเรา
ถือระบอบนี้แล้ว เราแบ่งแยกอำนาจกัน อำนาจราษฎรก็คืออำนาจทางผู้
แทน อำนาจทางฝ่ายบริหารก็คือทางข้าราชการ แต่ว่าเราเขียนกฎหมาย
ใคร่ในเรื่องราวอถาดโทษบริหาร ข้าพเจ้าคิดว่าก็จะเสียไม่ได้ ก็คือการ
ยื่นเรื่องราวของทุกชั้นจะเป็นใครก็ตาม จะเป็นการกตมแกดงหรือจะเป็นการ
ได้ความเกินจริงก็ตาม ถ้าหากว่าเป็นคนที่ไม่มีความละเอียดรอบาป อาจ
จะไปกล่าวโทษข้าราชการชั้นผู้ โห้ขนาดรัฐมนตรีหรือชบตเป็นต้น แล้ว
ก็ได้เข้ามาพิจารณา กันเอง ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ เป็น การ บังคอร เห็น ว่าไม่
เหมาะสม ข้าพเจ้า ขอให้ คิดคิดว่า คนชอทาน ยื่นเรื่องราว พ้อง รัฐมนตรี
ตัวเอง เป็น อนุกรรมการ สอบ ส่วน รัฐมนตรี อย่าง นั้น เป็น การ ชอบ หรือ ไม่
ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ยากให้เป็นเช่นนี้ จึ่งอยู่ไม่คงจะแบ่งชนวรรณะ แต่คน
ชอทานที่จะ มายื่นเรื่องราว ร้องทุกข์ นั้นก็ได้ มี กฎหมาย คุม ครอง เหมือน กัน
รัฐมนตรีก็เป็นคนชออยู่ในความคุ้มครองจากกฎหมายเหมือนกัน แต่พูดถึง
การแก้ไขหรือไม่นั้น ขอนพิจารณาถึงตัวอย่าง ในการที่จะเทียบชอทานซึ่ง
อยู่ในความ คุ้มครองและในการที่จะมา ยื่นเรื่องราวของทุกชั้น ชอบหรือ ไม่นั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าให้กรรมการ ซึ่งตั้งไว้แล้วโดยกฎหมายฉบับนี้ จินจยเองว่าใคร
ควรจะเป็นอนุกรรมการก็น่าจะพอเพียง วัตถุประสงค์ของการยื่นเรื่องราวของ
ทุกชั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อจะนำมตทุกชจากกรกตชชมแห่งเป็นส่วนใหญ่
แต่ในขณะที่เรา เขียนอย่างนี้ทำให้ การ โกรช ซึ่ง กันแกดง กันอาจ จะ มี ชนได้

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ววิธีการบริหารราชการบ้านเมือง จะดีป็นเพียงไหนขอให้คิด
 จริงๆอย่างเช่นข้าพเจ้าได้เรียนมาแต่ที่ว่า คนขอทานลอบซ่อนนายกรัฐมนตรี
 หรือรัฐมนตรีก็ไม่ขาด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะไปผูกมัดว่าจำเป็น
 ต้องคงกบชกจะหนักไปสักหน่อย ให้อยู่ในดุลยพินิจของกรรมการจะดีกว่า
 กฎหมายที่กำหนดกฎเกณฑ์ไว้ก่อนสมควรแล้ว อย่างน้อยก็โตกรวมการ
 พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ซึ่งเป็นคนทรงจุดฉนวนเหตุการณพอดสมควร ถ้า
 อย่างนั้นแล้วเรื่องก็ไม่เกิดการเสียหายอย่างที่ข้าพเจ้าสมมติให้เกิดขึ้น เพราะ
 ฉะนั้นเรื่องที่จะไปพิจารณายินตามร่างเดิม ผลเสียหายก็อาจจะเกิดขึ้นอย่างว่า
 ออกประกาศหนังสือข้าพเจ้ารู้สึกคล้าย ๆ กับสมาชิกสภาหลายคนอาจจะ
 รู้สึกอย่างข้าพเจ้าว่า ความจริงการที่กบชกขยค่าเด็ก ๆ น้อย ๆ อาจจะเป็น
 เรื่องหยุมหยิม แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องหยุมหยิมถ้าหากว่าซึ่งผลได้ผลเสียแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าถึงเราปล่อยไปก็ไม่เสียความต้องกรของสภา ข้าพเจ้าคิดว่า
 เหตุผลที่เรียนนั้น การที่วุฒิสภาที่กบชกน่าจะเห็นด้วย.

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : กฎหมายฉบับนี้
 ข้าพเจ้าอ่านดูแล้วของเราดีกว่าวุฒิสภา ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ
 มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ก่อนเข้าประชุม ข้าพเจ้าได้เรียน
 ท่านเป็นพิเศษ จะขอพูดเรื่องน้สัถกน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ต้องเบ็ดอภิปราย

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : เบ็ดอภิปรายก็มีผู้เบ็ดแล้ว จะให้
 ผมนเบ็ดอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขทานแล้ว ขอชอทาน จึง
 ยินยอมให้ท่านพูด

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้าขอเบ็ด
 อภิปราย

มีสมาชิกปรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ตั้งมติ และมีผู้เสนอขอ
ให้เปิดอภิปรายต่อไปไม่มีผู้ปรองถูกต้องทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอปรึกษา
ประชุม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๒๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรปิดอภิปรายตั้งมติได้
แล้ว โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๓๔ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งมติ ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอคงประเด็นถามอย่างที่เคยมาพร้อมกันทีเดียว จะยืนยันหรือไม่
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะยืนยัน โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๖๔ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นด้วยยืนยันมี ๖๔ นาย เห็นอันว่า
ยืนยันตามร่างเดิมที่สถานีโตมมคณานไปตามมาตรา ๖๐ ถึงเจตนาอันสมควร
แล้ว แต่ความผู้เสนอเปิดอภิปรายเข้ามาในที่ประชุม ได้ปฏิบัติถูกต้องตาม
ระเบียบแล้ว ก็ให้ที่ประชุมพิจารณาเสียก่อน มีผู้ญัตติให้ประชุมตอน
บ่าย แต่ถ้เคราะห์ที่เห็นชอบให้หยุดและตั้งให้คือ เห็นชอบทั้ง
เห็นชอบให้หยุดและเห็นชอบพัก เพราะฉะนั้นเมื่อมองอย่างนักต้องของปรึกษา
ญัตตินายทองดีเสนอขึ้นมา เหตุผลเป็นที่เข้าใจแล้ว

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ความจริงเท่าที่ข้าพเจ้า
เสนอญัตติขึ้นมา เพราะเห็นว่าบรรดาร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ยังกังวาล
อยู่ในระเบียบวาระมาก เพราะทุกคราวพอมาถึงวันเสาร์มักเป็นอย่างนั้น คราว
ที่แล้วข้าพเจ้าเสนอญัตติเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นถ้าทางใจก็ ถ้าผู้แทน
ของเราประเดี๋ยวประชาชนเขาอาจจะดูหมิ่นถนแค้นพวกเราได้ เพราะ

ชยางยังเป็นอนทยนยณดลภค ค็อนยณนงบปรมาณของธมาชกธภค
ผู้ทนเองแอดควมพรอมเพรียงของผู้ทมาประชุมในอนนจะทให้เกดสุข

ประธานสภาผู้แทน : ญคคักเข้ใจแฉฉ ค็อนนอขอให้มการ
ประชุมคอบาย เริ่มแศแฉฉทไรไม่ค็อบอก บอควให้ประชุมคอบาย
ทานผู้ใดเห็นฉฉควรให้เป็นไปตามทผู้เสนอ ๆ มาน ขอได้ไปรคยกมอชน

ธมาชกยกมอเป็นสฉฉนอย

ประธานสภาผู้แทน : ทานผู้ใดไม่เห็นค็อย ไปรคยกมอชน
ธมาชกยกมอเป็นสฉฉนมาก

ประธานสภาผู้แทน : เป็นฉฉฉฉคอบายไม่มการประชุม ขอ
เด็กประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๑๐ นาฬิกา

ประเสริฐ บัฒระสุคนธ์	ผู้จดรายงาน
ประสิทธิ์ ศรีสวัสดิ์	”
สุรินทร์ ถิพดากร	”
สุวิมล จิตกรอก	”
โณมเฉลา ถิพดากร	”
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	”
ชารัตน์ สุนัน	”
สมชาย ศุภวัฒน์	”
โชค คุปตะวาทีน	”
อุดม พดอยสังวาลย์	”
ประภัสร์ จินตามัย	”
เด็ก จารุณี	”

เจริญ บัฒทโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศิริ
ประธานสภาผู้แทน